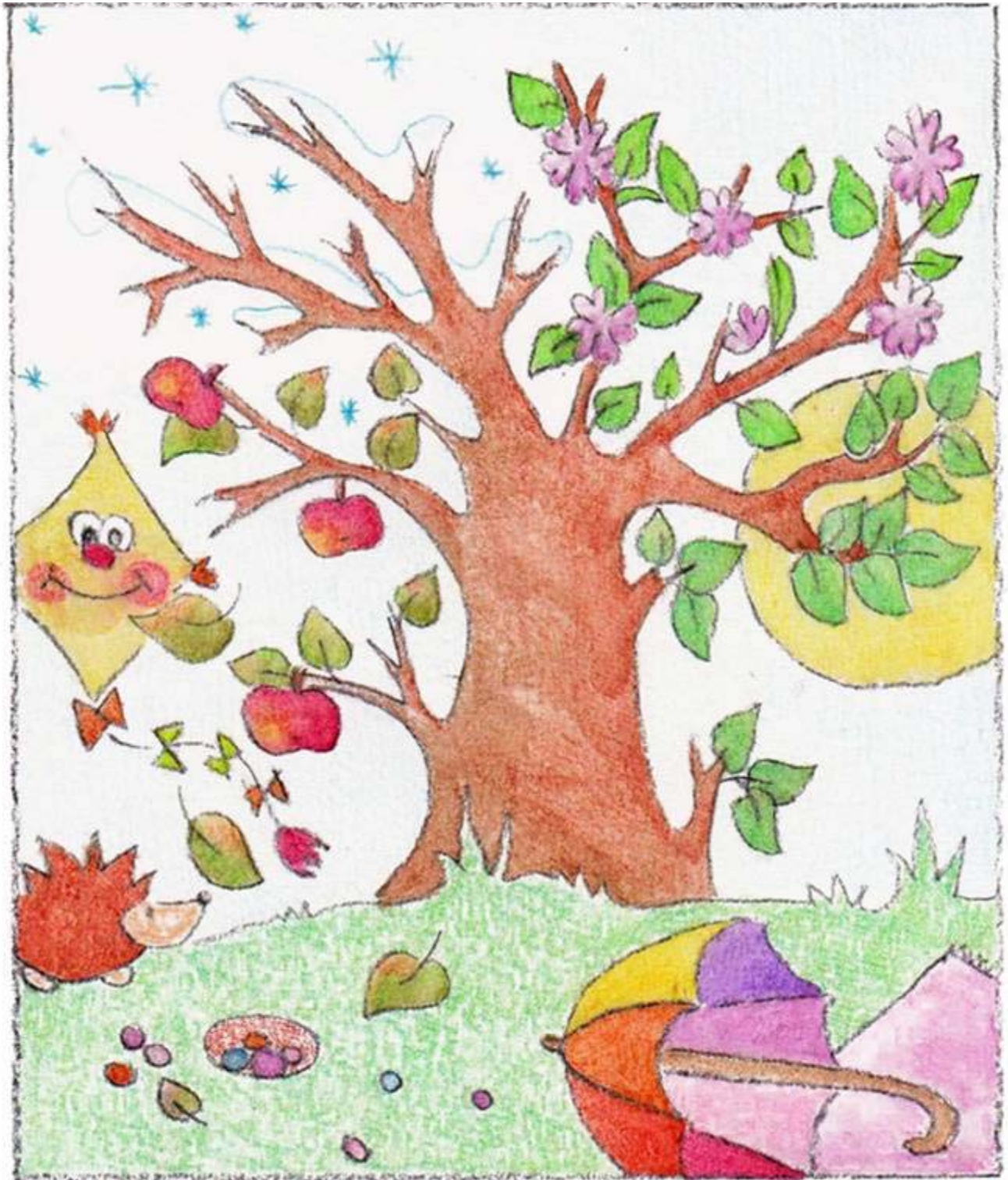

POHÁDKY

Slovo úvodem

Proč vznikla e-kniha „Pohádky“? Aby byla volně a zdarma šířena pro nekomerční účely. Komu je e-kniha určena? Všem, kteří věnují čas rozvoji a vzdělávání dětí. To znamená nejen pro pedagogické pracovníky v mateřské škole, ale i pro rodiče, „hrající si“ s dětmi doma, apod. Pokud nyní čtete tuto e-knihu, je velmi pravděpodobné, že jste ji stáhli z [internetu](#) nebo Vám ji někdo poslal či zkopíroval - ať už v tištěné nebo elektronické podobě. Jsme rádi, že se dostala až k Vám a potěší nás, pokud e-kniha bude k užítku i dalším lidem, proto pošlete e-knihu emailem dál ;-)

Co obsahuje e-kniha?

- Pohádky - inspirují fantazii dětí a probouzí jejich představivost.
- Básničky - originální (autorské) básničky doprovázené pohybovou činností.
- Pracovní listy - náměty k rozvoji dovedností potřebných pro přípravu do školy.

Děkujeme,
že pomáháte e-knihu volně a zdarma šířit.

Kolektiv autorů pedagogického magazínu Předškoláci.cz

Magazín Předškoláci.cz doporučuje tištěné knihy:

Šimonovy pracovní listy 16

Grafomotorická cvičení

Nový díl ŠPL představuje soubor pracovních listů, rozvíjejících zábavnou formou grafomotorické dovednosti předškoláků, logické myšlení, orientaci na ploše, základní početní dovednosti, pohybové, výtvarné a další kompetence odpovídající věku. Pracovní listy jsou obohaceny motivační říkankou, návrhy na hry a další aktivity a komplexními metodickými pokyny k pracovním listům. Doplňující úkoly a aktivity mohou pomoci pedagogům v MŠ navodit co nejpřirozenější motivace pro činnosti s pracovním listem. Nabízí jim zároveň další tipy na hlubší rozvíjení motivů, kterých se dotýkají básničky či hry.

Nakladatelství Portál

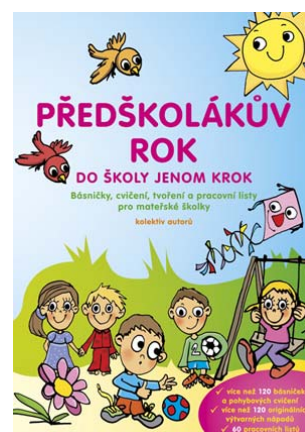

Předškolákův rok

Básničky, cvičení, tvoření a pracovní listy pro mateřské školy

Praktická publikace nabízející širokou paletu námětů pro všestranný rozvoj dětské osobnosti je určena nejen pedagogům mateřských škol, ale i rodičům, kteří hledají novou inspiraci pro činnost se svými ratolestmi. Kniha je rozdělena na 12 kapitol podle jednotlivých měsíců v roce, přičemž se každá z nich věnuje tématům a aktivitám typickým pro dané roční období. Příprava dětí na úspěšné zahájení školní docházky!

Vydavatelství Computer Press

Obsah

1	Titulní stránka		
2	Slovo úvodem		
3	Obsah		
	pohádky, příběhy	Básničky, říkanky	pracovní listy
4	Kroužek a Proužek	Barvičková písnička (p)	Tajenka
8	Proč se Kroužek jmenuje Kroužek Proč se Proužek jmenuje Proužek	Kroužek a proužek (ř)	Spoj tečky a domaluj obrázek
12	Kroužek a drahokam (5)		Vybarvi drahokam
15	Marnivá žába (4)	Marnivá žába (ř)	Najdi 5 rozdílů
17	O domečku, který chtěl mít nožičky	O domečku (ř)	Geometrické tvary
20	Jahodová pohádka	Jahodová pohádka (ř)	Obtáhni vytečkované tvary
22	Fazolínek	Fazolínek (ř)	Poznej a pojmenuj
24	O vráně, která neuměla krákat (1)	O vráně (ř)	Dokresli vráně peříčka
26	Jak se veverka vdávala (3)	Bude zima (b) Jak se veverka vdávala (ř)	Bludiště „Pomoz reverce“
28	O prasátku pro štěstí (2)	Prosinec (b)	Spoj tečky
30	O sněhové vločce	Vločka (b) Sněhová vločka (ř)	Dokresli hvězdičky
33	První vánoční dárek	Dárek (b)	Poznej a rozděl dárky
35	O Koblížkovi	Koblížky (b) O Koblížkovi (ř)	Spoj Koblížka se zvířátky
38	Zajíček ve své jamce	Jarní budíček (b) Zajíček ve své jamce (ř)	Najdi cestu
41	O sedmikrásce Obr	Sedmikráska (ř) Obr (ř)	Poznej jarní květiny
43	Ztracené jezero		Spoj body a vymaluj
45	O Mášence z Růžového království	O Mášence (ř)	Spoj poníky a vybarvi
48	Šneci domácí	Šneček (b) Šneci domácí (ř)	Porovnej dvojice
52	O nafukovacím balonku	Balón (b)	Obtáhni obrysy balonků
54	O sluníčku		Dokresli jak prší z mráčku
55	Pohádkový kvíz		
57	Omalovánka „židle“ (BabySmart)		
58	Partneři Pohádkové soutěže		
60	Redakce magazínu Předškoláci.cz		

Poznámka: čísla za názvem pohádek znamenají: umístění v soutěži „Napište pohádku pro děti“.

Kroužek a Proužek (září, já a kamarádi)

Kateřina Važanová

Kroužek a Proužek jsou dva trpaslíci žijící v lese (Stolová hora Ostaš u Police nad Metují). V příbězích trpaslíci zažívají různá dobrodružství, jejichž podstatou bývají hlavně děti, které se díky trpaslíkům poučí. Děti se učí hlavně pěknému vztahu k přírodě a sobě samým.

Proužek a Kroužek

Byla jednou jeden les kousek od Police nad Metují na Ostaši. A tam, nedaleko od sebe, stály dvě maličké chaloupky. Nebyly jen tak obyčejné. Jedna byla celá pruhovaná, jenom stříšku měla žlutou, a ta druhá měla bílé zdi a červenou střechu s bílými puntíky jako muchomůrka.

Hádejte, kdo v těch chaloupkách bydlí. No přece trpaslíčci. Kdo by taky mohl bydlet v takovém malém domečku? Ten, který bydlí v pruhovaném domečku, se jmenuje Proužek. Vykračuje si vesele v pruhovaných kalhotách a proužkované čepičce. A ten druhý? To je zase Kroužek. Ten má kalhotky samé kolečko a čepičku má puntíkovanou, zrovna jako je střecha jeho domečku.

Kroužek s Proužkem jsou velcí kamarádi. Často si spolu házejí pruhovaným míčem, chodí spolu pozorovat puntíkaté pstruhy do potoka a starají se o zahrádku plnou barevných pruhovaných a puntíkatých kytiček.

Trpaslíčci a jejich domečky jsou maličké, člověk by si jich ani nevšiml, když jde kolem. Trpaslíčkům se v jejich chaloupkách žije většinou spokojně, jenom občas, když okolo jejich domku projdou nepořádníci, to jim pak je ouvej. Někdy na domeček přilétl papírek od bonbonu nebo sušenky, jindy zase kapesník. To se trpaslíci nadřeli, než tu hrůzu dostali pryč. Jednou zase někdo vylil zbytek něčeho divného z láhve rovnou na Kroužkovu chaloupku. A co se to stalo! Krásné puntíky na střeše chaloupky, na které byl Kroužek tak pyšný, se smyly. Kroužek byl nešťastný. Jeho původně puntíkatá střecha, měla na sobě jen takové divné vybledlé skvrny. A co na to Proužek? Vždycky to byl kamarád. Ale co to? Najednou se začal posmívat.

„Hehe, to jsou ty tvoje krásné puntíky na střeše. Podívej se na moji chaloupku. Proužky jsou jako nové. A střecha pořád tak vesele svítí.“

Kroužek se mračil: „Jen se nevytahuj, kdyby tě potkalo takové neštěstí, tvoje chaloupka by taky nebyla tak hezká.“

„Jen se neboj, moje chaloupka je nejkrásnější na světě, protože proužky jsou lepší než puntíky. A basta. Trpaslíci přestali být kamarádi. Proč? Prostě proto.“

A tak to šlo den za dnem. Když byl Proužek venku a Kroužek vyšel ze své chaloupky, Proužek se hned otočil zády a schoval se do domečku. Když se náhodou potkali, neřekli si AHOJ, každý se jen zamračil a honem koukal na druhou stranu.

Jednou takhle v zimě, když byla Proužkova chaloupka celá omrzlá, že pruhy ani nebyly vidět, a na červenou střechu Kroužkovy chaloupky napadaly sem tam velké sněhové vločky, vypadala zase Kroužkova střecha jako muchomůrka.

Trpaslíci zrovna vyšli před domeček, oba stáli s pusou otevřenou a koukali na tu nádheru. Potom se na sebe podívali a maličko se na sebe usmáli.

„No, vždyť ty puntíky jsou docela pěkné,“ řekl Proužek.

„Mně se zase docela líbí proužky,“ usmál se Kroužek.

Za chvíli si trpaslíci povídali u čajíčku jako staří kamarádi. Na to, že spolu vlastně nemluví, úplně zapomněli.

„Víš co? Vždyť ty tvoje puntíky na střeše byly moc hezké. Zkusíme je namalovat znova,“ navrhl Proužek. A dali se do práce. Namíchali barvy, namočili do nich štětce a za chvíli vypadala Kroužkova chaloupka zase jako muchomůrka. To ale ještě nebylo všechno.

„Vždyť my to můžeme dát docela klidně dohromady. Ta moje chaloupka by možná byla ještě hezčí, kdyby nebyla jenom pruhovaná. Zkusím kolem oken namalovat puntíky,“ navrhoval Proužek.

„Ta moje chaloupka má puntíkovanou střechu, ale kdybych kolem oken a dveří namaloval proužky, bylo by to ještě hezčí,“ radoval se Kroužek. Zase přišly na řadu barvy a štětce a za chvíli byly obě chaloupky ještě krásnější a pestřejší než dřív. Trpaslíci zapomněli na to, že se někdy hádali. Proužek daroval svému kamarádovi krásný pruhovaný obrázek a ten si ho pověsil v kuchyni na stěnu a radoval se, že je ta kuchyň teď mnohem hezčí.

Na oplátku namaloval puntíkový obrázek a věnoval ho Proužkovi. Ten si ho pověsil nad postýlku a byl rád, že je na světě zase hezky, když má zase svého starého kamaráda.

- Co se přihodilo Kroužkovi?
- Kdo je to nepořádník?
- Jak se měl zachovat Proužek?

Barvičková písnička (Kateřina Važanová)

Jeden Proužek, potkal Kroužek na paloučku u lesa
pohráli si, zazpívali, tancovali hopsasa.
Pak tam prošel nepořádník a všechno se popletlo
barvičky to zachránily a dobře to dopadlo.

BARVIČKOVÁ

JE - DEN PROU - ŽEK POT - KAL KROU - ŽEK NA PA - LOU - KU U LE - SA

PO - HRÁ - LI SI ZPÍ - VA - LI SI TAN - CO - VA - LI HOP - SA - SA

HOP - SA HOP - SA HOP - SA HOP - SA HOP - SA HOP - SA HOP - SA - SA

PAK TAM PŘI - ŠEL NE - PO - ŘÁD - NÍK A VŠE - CHNO SE PO - PLET - LO

BAR - VIČ - KY TO ZA - CHRÁ - NI - LY A DO - BŘE - TO DO - PAD - LO

HOP - SA HOP - SA HOP - SA HOP - SA HOP - SA HOP - SA HOP - SA - SA

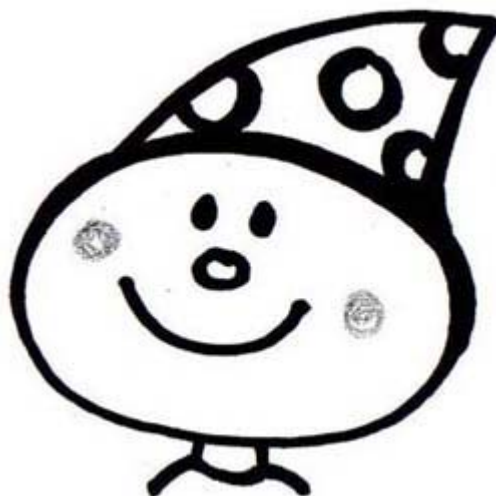
Proužek a Kroužek

Proč se Kroužek jmenuje Kroužek

Kateřina Važanová

Byla jednou jedna malá holčička, jmenovala se Gábinka. Ta holčička už ale nebyla zas tak úplně malá. Chodila do první třídy. Měla krásnou červenou aktovku a tlustý penál, plný pastelek. Ona totiž ze všeho na světě nejraději kreslila. Ve škole měla moc hodnou paní učitelku, která by ráda Gábinku naučila spoustu zajímavých věcí. Jenomže – Gábinku škola vůbec nezajímala. Při vyučování nedávala pozor, dívala se z okna nebo si dokonce kreslila po lavici. Často si říkala: „Nač je ta škola dobrá? Umím kreslit, zpívat, sama se obléknu a najím, to mi docela stačí!“

Paní učitelka zrovna učila děti počítat puntíky a kreslit kruhy. Gábinka si ale místo počítání nakreslila do sešitu červenou pastelkou malého trpajzlíka. Trpajzlík s kulatou hlavičkou, špičatou čepičkou a na kalhotkách měl spoustu bílých puntíků.

„Ty jsi ale roztomilý trpaslík! Ty ses mi povedl! Budu ti říkat Kroužek,“ spokojeně si řekla Gábinka. Najednou Kroužek zamrkal očičkami, usmál se na Gábinku a pěkně ji pozdravil.

Od té doby se začala Gábinka do školy těšit o mnoho víc. Moc se s Kroužkem skamarádila. Vždycky, když začala hodina, Kroužek Gábince řekl: „Teď poslouchej, teď je to moc zajímavé.“ A holčička ho poslechla. Najednou uslyšela hodně opravdu zajímavých věcí a mnoho užitečného se naučila.

Třeba jak se rozdělit s kamarády o bonbony, aby to bylo spravedlivé. To totiž bez počítání opravdu nejde. Gábinka teď už do školy chodila ráda. Dávala pozor, všechno si pěkně pamatovala, měla samé jedničky a trpajzlíčka, toho už vůbec nepotřebovala, protože díky němu pochopila, že je ve škole vlastně docela hezky.

Ke konci školního roku povídá paní učitelka: „Zítra, děti, půjdeme na výlet na Ostaš.“

Všichni se zaradovali. Gábinka si připravila batůžek se svačinou a vzala s sebou také Kroužka. Bylo by mu líto, kdyby zůstal ve škole. Ve skalách ještě nikdy nebyl.

V ten den bylo opravdu nádherné počasí a všechny děti si výlet moc užívaly. Když už je trošku bolely nohy, řekla paní učitelka: „Tady, pod tou trpasličí skálou, posvačíme.“

Také Gábinka otevřela svůj batůžek. Rozdělila se s kroužkem o svačinu. A Kroužek najednou povídá: „Víš, Gábinko, tady je tak krásně a ty mě vlastně už vůbec nepotřebuješ. Co kdybych tady zůstal?“ A Gábinka? Nejdřív se trochu zarazila. Kroužek byl její nejlepší kamarád. Ale potom pokývala hlavou. „Máš pravdu, Kroužku. Za chvíli bude vysvědčení a o prázdninách ve škole nikdo nebude, bylo by ti tam smutno. Jestli opravdu chceš, zůstaň tu.“

Kroužek podal Gábince ručičku a Gábinka mu dala pusinku na rozloučenou. Paní učitelka už také svolávala děti k návratu. Ještě se na sebe naposled usmáli, Trpaslík Gábince zamával a zmizel za borůvkovým keřem. Gábinka pak měla na vysvědčení samé jedničky. Kroužek, ten si v lese postavil malinkatou chaloupku s červenou střechou a bílými puntíky a za hezkého počasí si spokojeně vysedává na puntíkaté lavičce, popíjí borůvkovou limonádu. Vzpomíná na Gábinku a je mu hezky.

- Kde se vzal Kroužek a proč?
- Jak přišel Kroužek ke svému jménu?

Proč se Proužek jmenuje Proužek

Kateřina Važanová

V Polici nad Metují bydlel malý kluk. Jmenoval se Jára. Ten Jára si vůbec nehrál s hračkami ani s kamarády. On nechodil ani ven. Pořád totiž seděl u počítače, kde hrál hry. Nejraději měl takové, kde se hodně střílí, jsou tam samí roboti a bojovníci. Nebo koukal na televizi. Na pirátské a strašidelné filmy. Pohádky a Večerníček, to ho vůbec nezajímalo.

„Pche, to je pro malé děti,“ říkal mamince, když ho zvala, ať se jde podívat na pohádku. Dokud bylo světlo, tak to byl mistr světa. Ale běda, jak se setmělo. Když ho maminka poslala spát a zhasla, už měl slzy na krajíčku. Představte si, že někdy se i počůral, protože si myslel, že cestou na záchod potká nějaká strašidla. Raději tam tedy nešel. Takový nesmysl.

Jára pak v noci spal neklidně, někdy se i celý vystrašený vzbudil z ošklivého snu.

S Járou v pokojíčku bydlel také jeho starší brácha Dáda.

Dáda, počítače rád neměl. Raději si zašel do knihovny vypůjčit nějakou pěknou knížku na čtení.

Dádu už to věčné Járovo noční fňukání přestávalo bavit a tak jednou povídá: „Jaroušku, zachumlej se do těch svých pruhovaných peřin a já ti něco prozradím. Já jsem totiž zjistil, že se k tobě do postele nastěhoval trpaslík. A protože bydlí v tvých pruhovaných peřinách, má také pruhovanou čepici i kalhotky a víš jak se jmenuje? No jak jinak než Proužek!“ Vysvětlil Járovi, že Proužek ho ochrání před všemi strašidly světa.

Dáda si toho trpaslíka vymyslel, aby Járu uklidnil. Ale Jára pořád žadonil, ať mu toho trpaslíka ukáže. Dáda uměl moc hezky modelovat. Vyndal tedy ze šuplíku modrou plastelínu a trpaslíčka vymodeloval. Ještě špejlíčkou vyryl pruhy na kalhotky a čepičku a bylo to. Proužek se smál od ucha k uchu. Járovi se trpaslík moc líbil. Postavil ho na policičku nad postelí a večer spokojeně usnul. Tentokrát neměl žádné sny o příšerách, které ho honí. Ráno se probudil a hned kouká na policičku. Ale co to? Trpaslík nikde. Byla prázdná.

Najednou vedle sebe slyší tenký hlásek: „Ahoj Járo? Jak ses vyspal?“

Jára kouká kolem sebe a co nevidí! Pruhovaný trpaslíček poskakuje po jeho pruhované peřině.

Jára se s trpaslíkem hned skamarádil. Proužek mu před spaním pomohl naklepat peřinku a také mu vyprávěl veselé pohádky. Když bylo potřeba, vyprovodil ho po tmě na záchod. Někdy si spolu hráli i ve dne. Posílali si autíčka, nebo stavěli ze stavebnice, také hráli pexeso. A na počítač a televizi? Na tu Jára úplně zapomněl. Časem už ani ke hře Proužka vůbec nepotřeboval.

Jednou takhle v sobotu povídá Járova maminka: „Kluci, připravte si batůžky, venku je krásně, půjdeme se projít do skal.“ Jára zavolal Proužka a vyrazili na Ostaš.

Šli po značkách a šípkách a těsně pod cedulí Skřítkov, se rozhodli udělat si přestávku na svačinu. Proužek také vylezl z batohu. Rozhlédl se, a když uviděl směrovku do Skřítkova, údivem se mu proužky na čepičce úplně zakroutily. Hned poprosil Járu ať se tam jdou spolu podívat. A víte, co tam našli?

Našli tam malou, puntíkatou chaloupku a před domečkem na puntíkaté lavičce trpajzlíka... Ano uhodli jste, byl to náš Kroužek.

Když Jára viděl, jak je Proužek nadšený, navrhl mu: „Víš co, Proužku? Díky tobě už se večer vůbec nebojím, mám hezké sny, a umím mnoho prima her, tak jestli chceš, tak já ti na oplátku pomůžu tady ve Skřítkově postavit domeček a klidně si tu s Kroužkem zůstaň.“

Jak řekl, tak udělal. Nasbíral větvičky, kamínky, z mechu si trpaslík vystlal postýlku. Dáda zase pomohl vyhledat kůru, z které chaloupku postavili. Střídali bílou kůru z břízy a tmavší z dubu, aby byla chaloupka pěkně proužkovaná. Střechu upletli z trávy. Aby byla veselejší, upevnili na ni proužky z lístků barevných květin. Chaloupka se opravdu povedla. Byla veselá jako trpaslíček Proužek a stála hned vedle puntíkové chaloupky kamaráda Kroužka, což bylo úplně nejlepší.

Jára se s trpaslíky rozloučil a slíbil, že až zase někdy půjdou s rodinou na výlet na Ostaš, určitě je přijdou s Dádou navštívit. Kroužek s Proužkem jim zamávali. Kroužek přinesl novému sousedovi borůvkové palačinky na uvítanou, sedli si před domečky na lavičku a bylo jim krásně.

- Kde se vzal Proužek a proč?
- Jak přišel ke svému jménu?

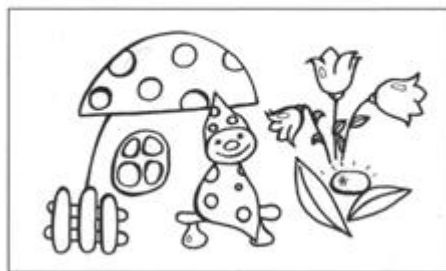
Kroužek a Proužek

Marcela Schejbalová

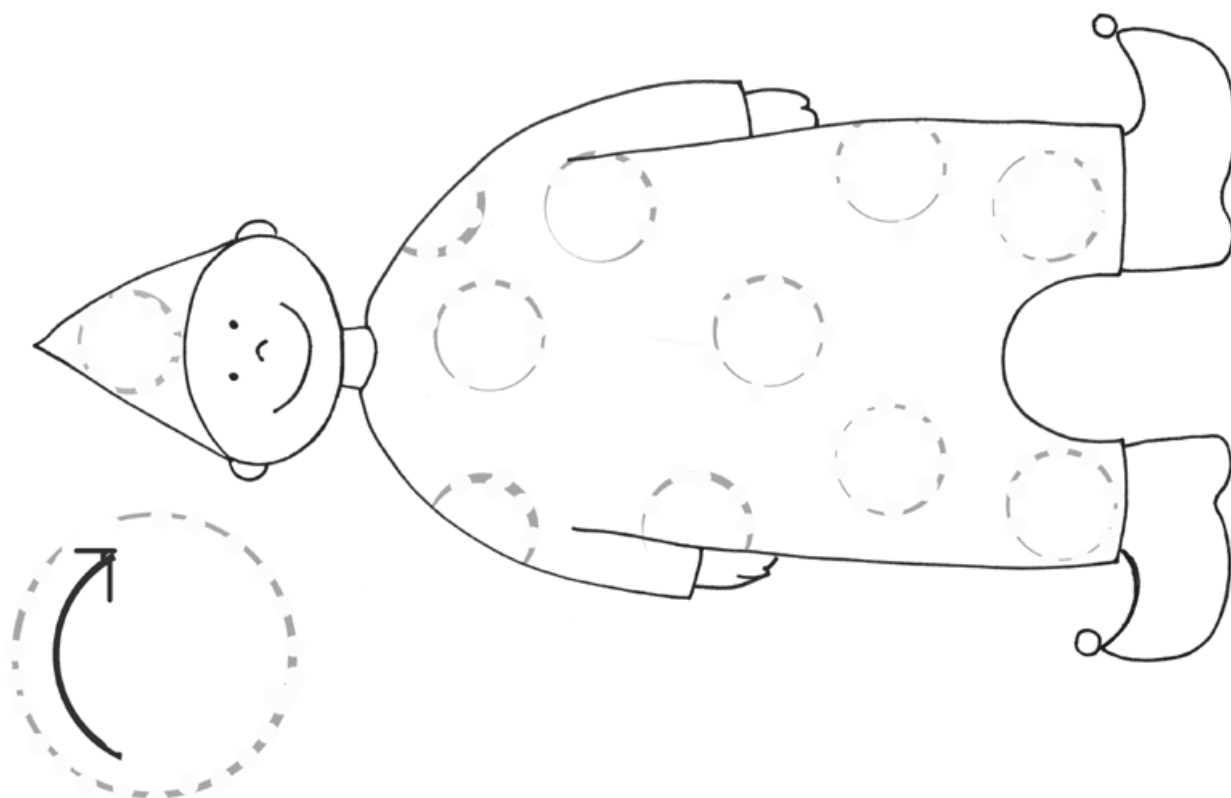
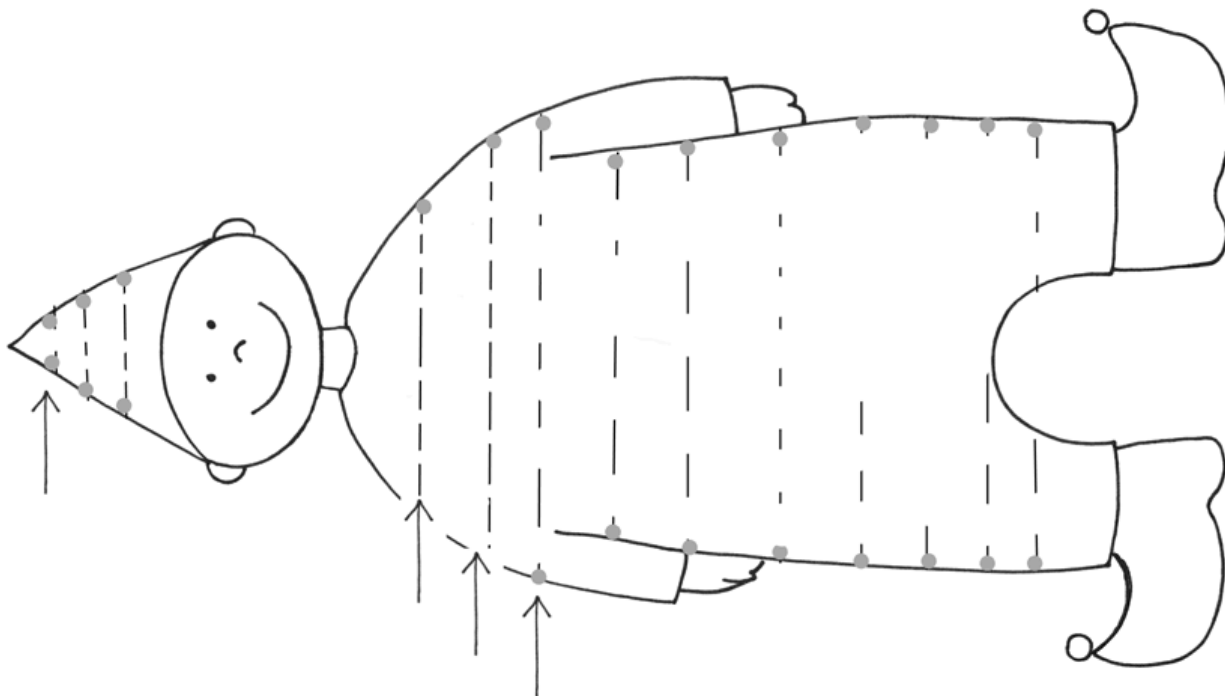
Kroužek s Proužkem ti se mají,
chaloupky své natírají.
Štětec, barva, trocha cviku,
Za chvíli je jak z perníku.

KROUŽEK A DRAHOKAM

Spojením čárek/teček domaluj Kroužka a Proužka.
Vymaluj Kroužka a Proužka dle vlastní fantazie.

Kroužek a drahokam

Kateřina Važanová

Venku bylo moc hezky. Lesem, nedaleko Trpaslíkova šly děti na výlet. A aby se jim šlo ještě lépe, mlsaly přitom bonbony.

„Mamí, mně spad bonbon na zem, můžu si ho sebrat?“ povídá jeden klučina.

„To určitě ne, kloučku. Nech ho tam ležet. Pro tebe už je špinavý, mohl bys být nemocný. Oni si ho tu najdou třeba mravenečkové nebo někdo. Raději si utrhni jahodu. Je také sladká a mnohem zdravější“

Chvilku nato šel Kroužek s Proužkem na procházku. Také si říkali, že by si cestou mohli natrhat do zásoby lesní plody, nebude stále tak pěkné počasí. Když procházeli okolo pařezu, všiml si Kroužek krásného kulatého průhledného lesklého kamínku červené barvy. Neváhal, sundal čepičku a kamínek do ní schoval. Pak povídá Proužkovi: „Ty, Proužku“, zalhal Kroužek, „mě už dneska nějak bolí nožičky. Já už nikam nepůjdu. Jdi do lesa sám. Já si půjdu odpočinout do své chaloupky.“

O svém pokladu Proužkovi nic neřekl.

„Tak dobře, kamaráde. Když cestou najdu sladké borůvky, přinesu i pro tebe. Běž si raději odpočinout, když se necítíš dobře,“ měl chudák Proužek o kamaráda starost.

Mezitím Kroužek došel ke svému muchomůrkovému domečku. Sedl si na lavičku, sundal čepičku a vyndal kamínek. Však byl pěkně těžký, hlavičku už měl od té váhy pěkně pomačkanou. Dal si svůj poklad před sebe, různě s ním otáčel, naklápěl ho, překuloval a pozoroval, jak si s ním hraje sluneční paprsky. Jak se blýská. Pak mu na své zahrádce našel pěkné místo mezi kvítky zvonečků. Mohl na něm oči nechat. A představte si, že dokonce zjistil, že jeho „drahokam“ voní. Voní po jahodách. O to víc se mu zalíbil. Potom zamkl branku u plotu, aby se k němu nikdo nedostal. Ještě jednou se přesvědčil, že se jeho novému pokladu dobře daří a posadil se na lavičku.

Zrovna tou dobou přišel k plotu Proužek a povídá: „Haló, Kroužku, nesu ti dobrotu. Koukám, že už ti je lépe, že se ohříváš na sluníčku. Pojď mi prosím pomoci.“

Proužek před sebou valil obrovskou šťavnatou jahodu. Rozdělíme se, bude dost pro oba. Kroužek jen trochu pootočil hlavu, aby nemusel odtrhnout oči od svého zázračného voňavého kamínku, a houkl: „Jen si to nech, já nic nepotřebuji. Já mám něco lepšího. A vůbec, jdi si po svém. Nikoho sem nepustím.“

Proužek nemohl uvěřit svým uším. Kroužkův drahokam nebylo přes květiny vidět, a tak svému kamarádovi vůbec, ale vůbec nerozuměl. Na obloze se ale najednou objevily černé mraky. Honem odkoulel celou jahodu do kůlničky ke své pruhované chaloupce a šel se raději schovat. Však to bylo právě včas. Jen co za sebou zavřel dveře, spadla do zahrádky první mokrá dešťová kapka. Cák! Za ní druhá. Plesk! Pak třetí, čtvrtá a už lilo jako z konve.

Zato Kroužek se nešel schovat. To ze samého strachu, aby mu někdo jeho poklad ze zahrádky neodnesl. Vyndal si puntíkatý deštníček a zůstal sedět na lavičce. Jak tak přšelo, hodně se ochladilo. Brrr. Kroužkovi začala být zima. Nakonec se také schoval do chaloupky. Jenže už bylo pozdě. Začal kýchat a kašlat a nejhorší bylo, že v chaloupce neměl vůbec nic, ani jahody ani borůvky nebo maliny, všude prázdno. Pozdě litoval, že byl na Proužka, který se s ním chtěl rozdělit, tak ošklivý. A dešť pořád neustával. Na to, aby šel do lesa pro zásoby, nebylo ani pomyšlení, zvláště s takovým nastuzením. Tak si jenom tak lehl do postýlky a byl čím dál slabší a slabší.

Zato Proužek, ten se měl dobře. Navařil si jahodovou marmeládu, po lžičkách ji ulizoval a pozoroval, jak dešťové kapky stékají po oknech. Ale stejně mu nebylo tak hezky jako jindy. Musel myslet na svého kamaráda Kroužka. Vrtalo mu hlavu, co se to s ním jenom stalo. Říkal si, jak se asi má, když ho vůbec není vidět. Nakonec mu to nedalo. Vzal pruhovaný deštníček, misku voňavé marmelády a vydal se ke Kroužkovu domečku. Zámek na vrátkách Kroužkova plotu deštěm zrezivěl, a tak do nich stačilo jen trochu drcnout a bylo otevřeno.

Proužek se rozhlédl. Kroužka nikde neviděl. Zat'ukal na dveře chaloupky. Potom znovu, trochu silněji. A nakonec buch, buch, buch, zabouchal už docela silně. Pořád poslouchal, jestli neuslyší nějakou odpověď. Když zaklepal potřetí a nikdo se neozýval, chtěl odejít. Napadlo ho, že se asi Kroužek odstěhoval. Přece jen ale vzal za kliku. Bylo odemčeno. Vešel dovnitř. Hned viděl kolik uhodilo. Kroužek ležel v postýlce, byl celý hubený, puntíky na čepičce úplně vybledlé. Vypadalo to, že je s ním hodně zle.

Proužek pozdravil a honem, bez okolků, podal nemocnému trpaslíčkovi misku s jahodovou marmeládou. To je totiž, děti, pro trpaslíky ta nejlepší medicína. Kroužek sesbíral všechny síly, nabral si pořádnou lžici marmelády a šup s ní do pusy.

Mňam, ta byla slad'oučká a voňavoučká. Kroužkovi se hned vrátila všechna síla. Bohužel ale nejen síla. Ta vůně mu také připomněla jeho zázrak, jeho lesklý poklad na zahrádce. Ani Proužkovi nepoděkoval, vyskočil z postele a hnal si to okolo vykuleného Proužka před domeček. A tam, tam zas vykulil oči Kroužek „Kde je můj drahocenný kamínek?“

Pršet už přestalo a jeho červený, voňavý drahokam byl fuč, jenom kalíšky zvonků byly plné jakési červené, voňavé šťávy, voněla ale úplně jinak, než voní obyčejně zvonečky, voněla po jahodách. To už za ním vyšel na zahradu Proužek a šel se ke zvonečkům také podívat. Jak tak šel, trochu se mu lepily botičky k zemi. Trpaslíčci se na sebe podívali. Nejprve ke kvítkům se šťávou přivoněli, potom tam smočili prstíček a olízli ho jako lízátko. Když zjistili, že je šťáva krásně sladká, každý hned jeden kalíšek vypil na posílněnou. Trpaslíčci se na sebe chvíli tak nějak podivně dívali a teprve za okamžik začalo velké ptaní a vysvětlování.

Kroužek se zastyděl za svoje chování, Proužkovi se omluvil a hodně moc mu za všechno poděkoval. Trpaslíček si totiž uvědomil, že dobrý kamarád je mnohem víc, než všechny poklady světa, at' jsou jakékoli.

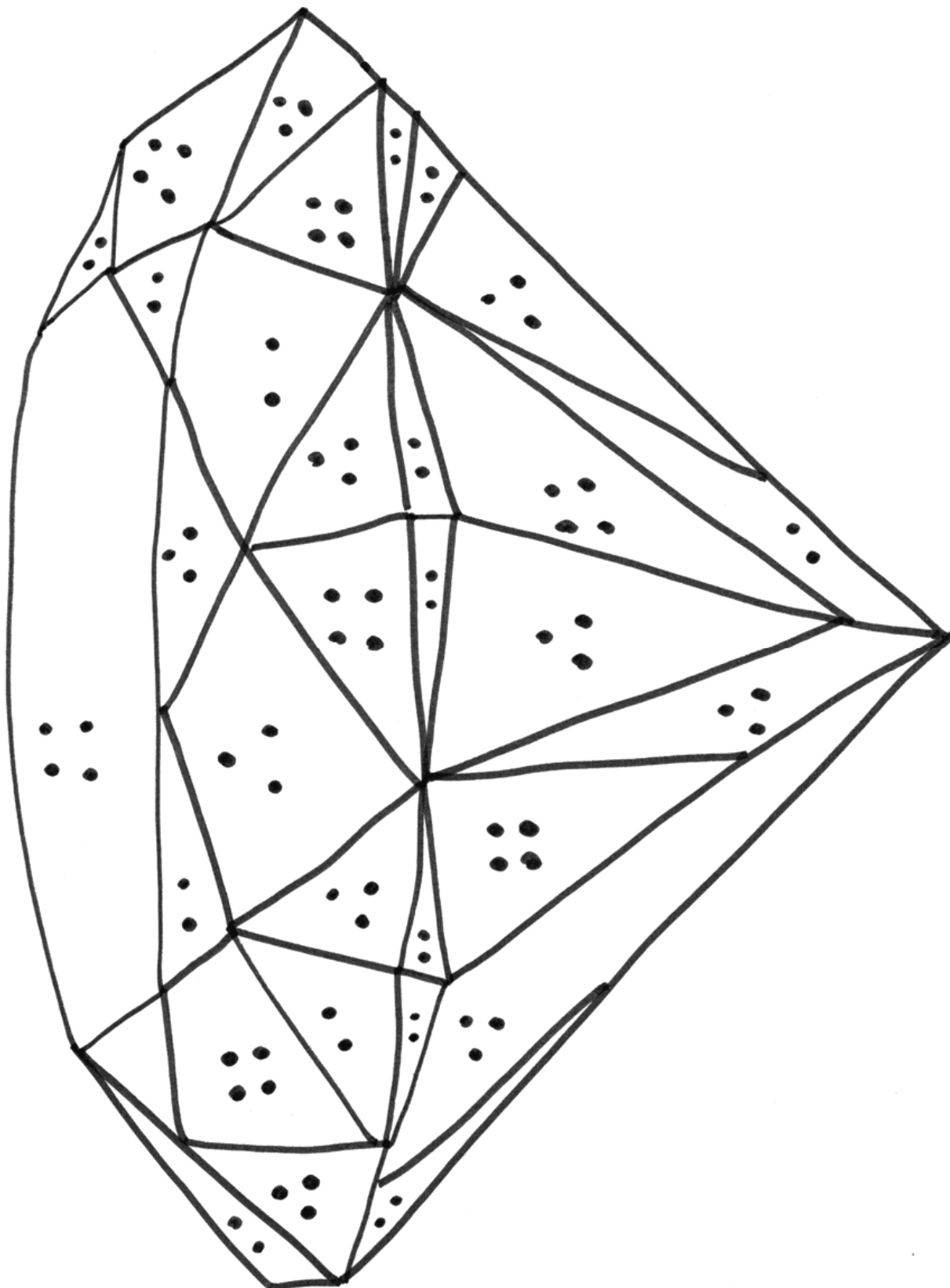
A bobony? Ty příště raději nechá mravenečkům, těm budou určitě prospěšnější.

- Jaký poklad si ve skutečnosti Trpaslíček našel?
- Co zachránilo Kroužka?

5. Náповěda pro tajenku: Kroužek s Proužkem našli u pařezu ...

Pracovní list „Vybarvi drahokam“

Část se 2-mi puntíky = modře, 3 = žlutě, 4 = červeně

Marnivá žába (září, já a kamarádi)

Ivana Lukášová

Žila byla jedna malá, zelená žába. Ale nebyla to jen tak nějaká žába, byla marnivá. Místo, aby celý den kvákala, až by uši všeho živého zaléhaly, tak zírала na svůj odraz v zrcadle. Tahle žába měla krásné a velké zrcadlo. Do něj mohla zírat celé hodiny a také to dělala. Natáčela se zepředu, prohlížela se zezadu, otáčela se jak holub na střeše - doprava a doleva. Špulila pusku, poučila do zrcadla oči, dokonce v zrcadle prohlížela svůj jazyk. Zrcadlo div z toho všeho prohlížení neprasklo. Přátel si nevšímala. Ostatně, k čemu by jí nějakí byli, když si vystačila jen se zrcadlem. Zvířátek si nevšímala, ani si s nimi nehrála, prostě jen zírала do zrcadla. Většina zvířátek nad tím mávla rukou a žabku ze svých her vynechala.

Jen muška Pája se s tím nemohla smířit: „Proč si s námi nejde hrát a ztrácí čas u toho pitomého zrcadla. Vždyť vypadá pořád stejně!“ Ostatní zvířátka si jen poklepala na čelo a pokračovala ve svých hrách. Pájku to ale opravdu mrzelo. Přemýšlela, jak situaci změnit. Chtěla aby si žába uvědomila svoje marné počínání, které nikomu neprospívá. Že jsou na světě důležitější věci, než odraz vlastního obrazu. Nakonec jí napadlo drsné řešení: „Prostě to zrcadlo rozbiju.“ Ale v tom byl zásadní problém, muška byla sice dobře živená, ale na to, aby shodila zrcadlo, sílu neměla.

Chvilí smutně létala kolem potoka, až spatřila u pařezu kámen vhodné velikosti. I namasírovala si svaly a zkusila kámen zvednout: „Uf, je to těžké, ale půjde to.“ Napnula všechny svaly v těle. A opravdu to šlo. Kámen se pomalu zvedl do vzduchu. Muška pomalu letěla k zrcadlu a když byla nad zrcadlem, kámen jen pustila dolů. Zemská přitažlivost dodala kameni sílu a ten s řinčením dopadl na zrcadlo. „Křach, břink,“ ozvalo se. Zrcadlo se rozletělo na střípky.

Žabka chvíli nechápavě zírала na to nadělení. Pak se rozplakala. Z očí jí kanuly slzy jako hrachy. Zvířátka, která si opodál hrála, zapomněla na své hry a šla se podívat, co stalo. „Nebřeč,“ těšil ji zajíček. „Můžeš se koukat třeba na hladinu rybníka.“ Žába jen zavrtěla hlavou: „Ne, to nemůžu, je tam divný odraz.“ Muška opodál sledovala dění kolem zrcadla a byla moc ráda, že se nikdo nepídí po tom, jak se to zrcadlo rozbilo, že si ostatní všimají žáby a jejího neštěstí. „Co kdybychom to zrcadlo zkusili dát nějak dohromady? Řekla bych, že stačí, jen kousky posbírat,“ navrhla moudrá sova. Zvířátka se zaradovala, protože měla novou zábavu a začala střípky zrcadla sbírat.

Sova vylétla nahoru na strom, z výšky radila ostatním, kde se nacházejí střepy ze zrcadla. Zajíc, ježek, žížala, myška a muška Pája sbírali střepy. Veverka a vážka je skládaly dohromady, no a šneci se slimáky lepili střepy. Nakonec se jim podařilo zrcadlo slepit. Ale to už nebylo takové, jaké bylo předtím.

Žába se do něj podívala a začala se natáčet ze všech stran, jak si navykla. Ale pak se od něj zhnuseně odvrátila: „Už to nějak není ono, ale děkuji vám za pomoc.“ „Co teď budeme dělat?“ zeptal se ježek. „Mohli bychom si něco zahrát,“ navrhla muška Pája.

Návrh všichni s radostí přijali a za chvíli si zvířátka už zase hrála na mýtině. Ale tentokrát s nimi byla i žába.

Jak to s žábou dopadlo? No, žába nechala zrcadlo, zrcadlem a od té doby si hrála se svými kamarády, jako by žádné zrcadlo nikdy ani nebylo. Tak naší žábě došlo, že ke spokojenému životu nestačí, jen se vrtět před zrcadlem a zapomenout na svět kolem.

2. Náповěda pro tajenku: Muška Pája rozbila ...

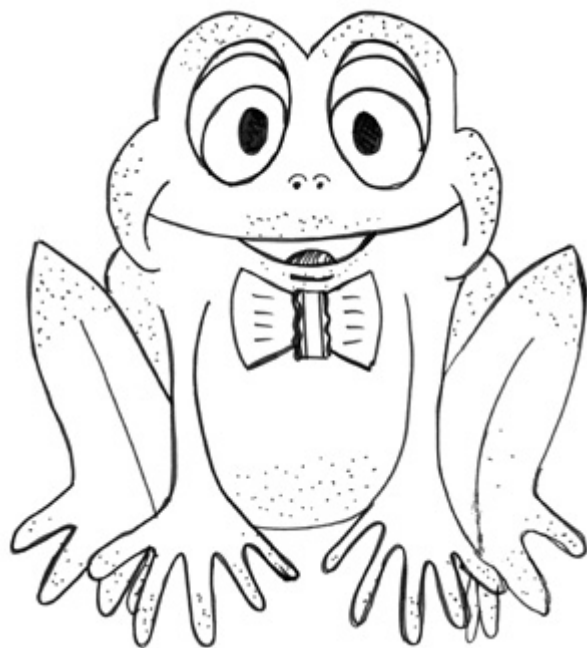
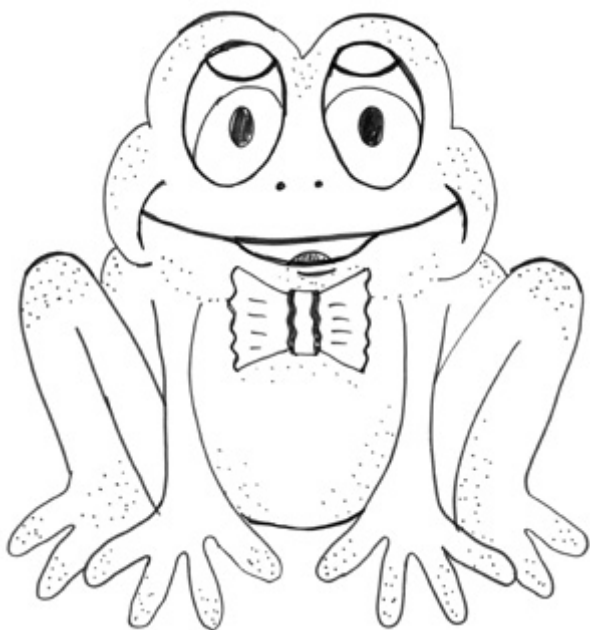
Marnivá žába

Michael Novotný

Koho by to napadlo,
že má žába zrcadlo.
A bez větších potíží,
pořád se v něm prohlíží.

Pracovní list „Najdi 5 rozdílů“

Náповěda: kolena, mašle, nos, obočí, prsty

O domečku, který chtěl mít nožičky (září, dům a náš byt)

motivační pohádka k nácviku říkanky pro děti

Libuše Čejková

Byl jednou jeden domeček a ten vám byl děti moc a moc smutný. A jestlipak víte, proč? Byl smutný proto, že neměl nožičky! Nebavilo ho totiž stát pořád jen na jednom místě a vidět stále ty samé věci kolem sebe. Stejně stromy na zahradě i stejnou branku, kterou denně chodili obyvatelé domečku - děti, táta a máma.

Povídal si o tom s pejskem, který domeček a zahradu hlídal. „Pejsku, ty se máš, že můžeš běhat a vidět tolik hezkých věcí kolem sebe! Co já bych za to dal, kdybych měl nožičky, jako ty! Jak já bych si všechno pěkně prohlížel. To by bylo prima! Já vím, že to není možné, ale přece jen, alespoň jednou jedinkrát v životě bych si to chtěl vyzkoušet.“

Jednou, v pozdní noční hodinu, vlastně to bylo přesně o půlnoci, stalo se něco velmi zvláštního a nečekaného. Pejsek i domeček už nějakou dobu podřimovali, když tu najednou uslyšeli tichounké zazvonění: „Cililink, cink, cililink, cink, cink, cink.“ Chvilku poslouchali, jestli zvonění uslyší znovu, ale když se nic nedělo, pomysleli si, že se jim asi něco zdálo a začali znovu usínat. Po chvíli je však probudilo nové zvonění, tentokrát už vůbec ne tiché: „Cink, cinkilinky, cink, cink, cink a cink.“ Znělo stále hlasitěji a hlasitěji. Pejsek i domeček se začali rozhlížet, kdopak je to budí ze sladkého usínání? Věřte nebo nevěřte, milé děti, byl to měsíček na obloze! Cinkal svým zvonečkem z hvězdiček a tichounce, aby nikoho jiného neprobudil, šeptal: „Každý večer poslouchám, domečku, o čem si s pejskem povídáš. A proto také vím, že máš jedno veliké přání. Rozhodl jsem se dnes, že ti to přání na jeden den splním. Od této chvíle, do zítřejší půlnoci, budeš mít nožičky. Chceš?“ Domeček se na chvíli zarazil, protože nečekal, že by se mu jeho přání mohlo někdy splnit a rychle přemýšlel, zda opravdu chce nožičky mít. Ono je totiž obvykle něco úplně jiného, přát si něco a snít o tom... a najednou to mít na dosah ruky. Nakonec, po krátkém váhání, měsíčku souhlasně kývl.

Znovu zacinkal měsíční zvoneček: „Cink, cink, cink.“... a domeček náhle ucítil, že se kymácí a že vůbec nestojí rovně! Měl najednou veliký strach, že spadne! Ještě větší obavu však měl z pomýšlení, že svým kymácením a nakláněním probudí děti, mámu i tátu a oni se budou bát, že je zemětřesení! To tedy domeček opravdu nechtěl, aby někoho vylekal! Rozhodl se proto, že si nové nožičky vyzkouší raději až ráno. Až bude svítit sluníčko a všichni odejdou, jako každý den, děti do školky a rodiče do práce. Pomaličku si dřepal a čekal, až bude ráno. Nemohl však spát! Pořád přemýšlel, jaké to asi bude, až bude chodit. Přemýšlel a přemýšlel, až nakonec přece jen z toho velkého přemýšlení usnul.

Ráno ho sluníčko pošimralo paprskem na okýnku a potichoučku zašeptalo: „Domečku, vstávej, měl by ses učit chodit, už je málem bílý den!“ Domeček se lekl a chtěl rychle vyskočit, ale sluníčko ho zadrželo: „Dej pozor, buď opatrný, aby sis něco neudělal!“ Zatímco na něj sluníčko mluvilo, domeček na nožičkách se zkusil opatrně narovnat. Chvilku mu to sice trvalo, ale zanedlouho už si hrdě vykračoval po cestě. Nejdřív to šlo špatně, protože byl ještě příliš neohrabaný... připadal si stejně, jako malé dítě, které se učí chodit. Ale nakonec všechno zvládl! Domeček byl tuze moc šťastný a vesele běhal po celé zahradě. Úplně přitom zapomněl, že uvnitř něj jsou ještě děti, táta i máma! Když pejsek viděl, jak jeho kamarád skotačí, hlasitě zaštěkal, aby ho ten obr nezašlápl! Domeček se ale tak vylekal, že se celý popletený zamotal a... zakopl o pařez. Všechno bylo naráz vzhůru nohama... děti, táta i máma. Domeček začal plakat, protože ho všechno bolelo a také proto, že mu bylo líto lidí uvnitř. „Ti se asi museli potlouci!“ pomyslel si, když slyšel, jak máma a táta křičí. Rychle se podíval do svého břicha... a moc se mu ulevilo, když zjistil, že se uvnitř nikomu nic zlého nestalo!

Táta s mámou chvíli naříkali uprostřed všeho toho nepořádku, ale pak si všimli, že sluníčko už je hodně vysoko na obloze a domluvili se, že všechno nechají tak jak je a budou uklízet až večer. Popadli děti za ruce a rychle všichni odešli z domečku. Děti pospíchaly do školky a táta s mámou za prací.

Domeček zůstal s pejskem sám. Byl tuze nešťastný a už se mu vůbec nechtělo běhat, ani skákat. A to, že má nožičky, ho ani trošku netěšilo! Odbelhal se na svoje místo a netrpělivě čekal, až se večer znovu objeví na obloze měsíček. Odpoledne se vrátili domů táta, máma i děti. Všichni se divili, že nepoškozený domeček stojí opět na svém místě a měli z toho velikou radost. Hned se pustili do úklidu a práce jim šla pěkně od ruky.

Konečně nadešla půlnoc a z oblohy se opět ozvalo známé měsíční cinkání: „Cink, cinkilinky, cink, cink.“

„Tak co, domečku, líbilo se ti mít nožičky?“ ptal se měsíček a myslel si, že mu domeček poděkuje za to, že mu splnil jeho velikánské přání. Místo toho se však zdola ozvala tichouňká prosba: „Vezmi si je prosím zase zpátky. Dnes jsem poznal, že domeček má stát na svém místě a nemá chtít běhat a skákat, jako pes! Každý má dělat to, k čemu je určen. A také jsem poznal, že není vždy dobře, když se nám vyplní všechno, o čem sníme!“

Měsíček se jen malinko pousmál, zacinkal znovu svým kouzelným hvězdičkovým zvonečkem... a zase bylo všechno, jak má být. Domeček opět bez nožiček stál pevně na svém místě a v něm, ve svých postýlkách, klidně spali táta, máma i děti. I pejsek, který byl moc rád, že to všechno nakonec dobře dopadlo, zavřel spokojeně oči a usnul lehoučkým psím spánkem. Poslední usnul unavený, ale teď už vůbec ne smutný domeček.

A pak už všichni celou noc jenom spali a spali a spali... jenom měsíček plul pomalu po obloze mezi hvězdičkami a usmíval se na všechny tam dole.

A my se děti naučíme o našem domečku říkanku:

Dům s veselou náladou, běhá ráno zahradou.
Tu zaštěkal na něj pes, dům zakopl o pařez.
Vše je vzhůru nohama, děti, táta i máma.
Poděšeně volá máma: „Jeminkote! Krindapána!“
Táta bručí: „Vím to jistě, dům musí stát na svém místě!“
Po zahradě běhá dům, tydlí, tydlí, tydlidum.

Poznámka: cinkání měsíčku ve výše uvedeném textu jsem podbarvila cinkáním skutečného zvonečku, lze použít i jiné nástroje, například triangl aj.

O domečku, který chtěl mít nožičky

Michael Novotný

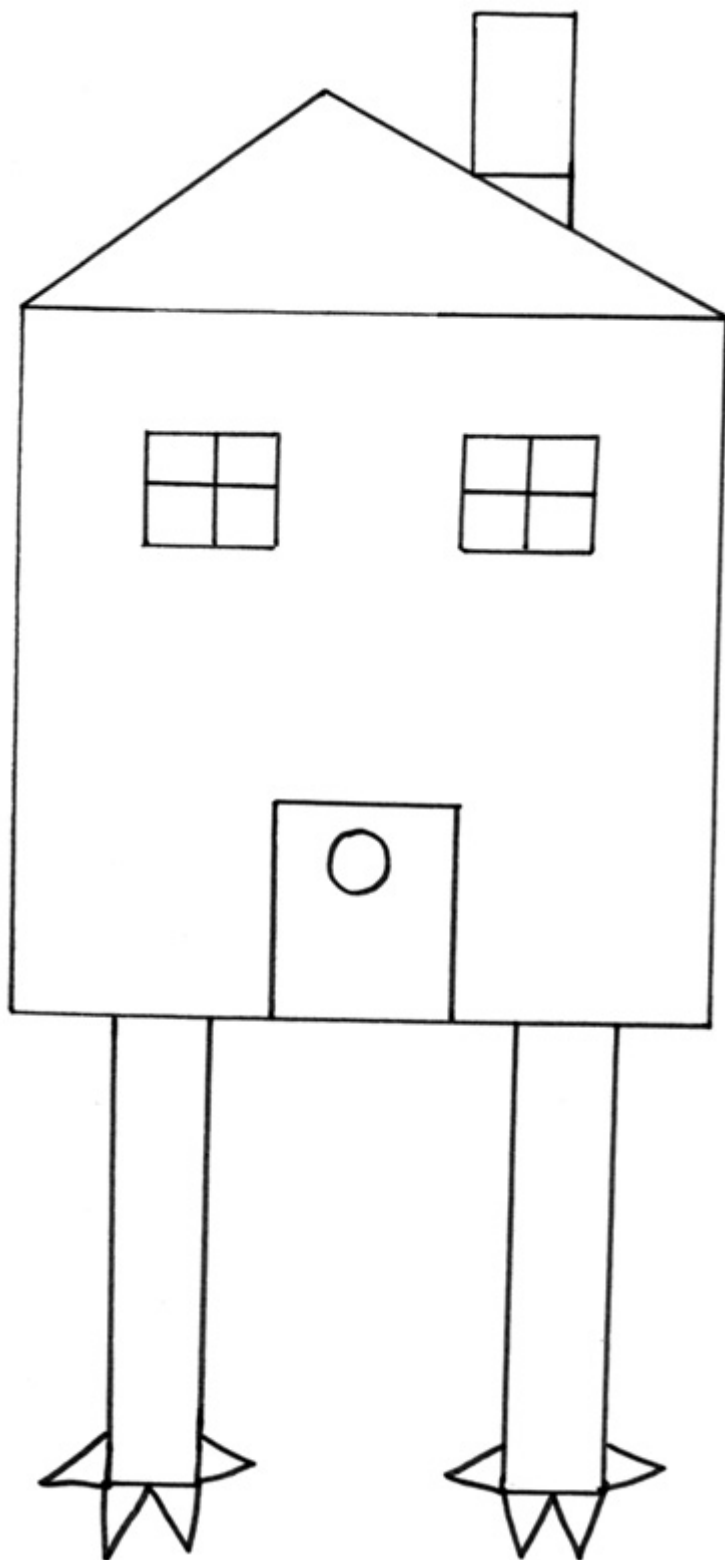
Čtyři okna jeden vchod
a pět schodů včele,
nohy by mu přišly vhod,
prošel by se směle.

Pracovní list „Geometrické tvary“

Pojmenuj geometrické tvary na obrázku, domeček vybarvi.

Nakresli tvary:

- + Trojúhelník
- + Čtverec
- + Kruh
- + Obdélník

Jahodová pohádka (říjen, sklizeň plodů podzimu)

Marta Dostálová

Kdysi dávno, když na Zemi ještě neřádilo tornádo zvané civilizace, rostl na jednom místě les. Od obzoru k obzoru, nesmírně obrovský les. Žila v něm spousta zvířat a stromů, ale přeci jen převládaly jahodovníky. Tento les by se nám, lidem, zdál docela obyčejný, ale vládl magickou silou. Vládce tohoto lesa spravoval svou říši spravedlivě a moudře. Vše zářilo štěstím, ale to nemohlo trvat věčně.

Vládce lesa měl přenádhernou dceru Lesněnku. Lesněnka byla ještě malá, patnáctileté děvčátko, které mělo ze všeho nejraději osvěžující a šťavnaté jahody. Holčičku si ale vyhlédl král bouřek a dešťů Lijavec. Jednoho dne řekl svému sluhovi jménem Kapka: „Půjdeš k vládci lesa a řekneš mu, že chci jeho jedinou dceru do svého tanečního sboru. A pokud se mi zalíbí,“ dodal, “vezmu si ji později za ženu a stane se bouřkovou královnou.“ Kapka se tedy vydal na cestu do čarovného lesa, aby vyřídil vzkaz svého pána. Vládce lesu se ale velice rozhněval a poslal Lijavcovi příkrou odpověď: „Svou Lesněnku nikomu nedám. Ta musí žít v lese a žádný pán bouřek mi ji neodvede.“ Kapka se polekal nad zamítavou promluvou krále a pomalu se otočil k odchodu. V tom ale do sálu vlétl rozzlobený Lijavec, který poslouchal za okny. „Králi,“ zahřměl, „za tvou opovážlivost a urážku sešlu na les krutou bouři, která zahubí vše živé, co v lese je.“ Lijavec několikrát vítězně zahvízdal a zmizel. Vládce lesa však nemeškal, od severu se rychle přibližovala bouře, a tak promluvil ke svým poddaným: „Schovejte se před bouří v korunách stromů!“

Ale jahodovníky, tak pyšné, se ozvaly: „To nejde, poničíte nám naše ovoce!“ A všechna zvířátka od sebe odháněly. V noci skutečně přišla bouře. Z dálky bylo neustále slyšet Lijavcův smích. Zvířátka v lese se k sobě choulila a hledala přístřeší, vyděšenýma očima vzhlížela k obloze, temné jako inkoust, a dívala se na přívaly deště z nebes, které neustávaly a neustávaly...

Třetí den ráno, když bouře konečně odezněla, vydal se vládce do lesa, aby zjistil škody. Bouře napáchala mnoho zla. Zvířátka, která nenašla přístřeší, zahynula. Král se rozhněval na pyšné jahodovníky a řekl jim: „Nepomohli jste svým přátelům a kvůli vaší sobeckosti jich mnoho zemřelo. Potrestám vás po právu. Od dnešního dne již nebudete vztahovat své zelené větve k nebesům, ale budete se plazit u země v trávě.“ „Áaachchchhhh...“, poslední výkřik zazněl v ozvěnách mezi skalami a jahodovníky se proměnili v malé zelené rostlinky. Nikdy více se jim již nesmí vrátit jejich původní podoba.

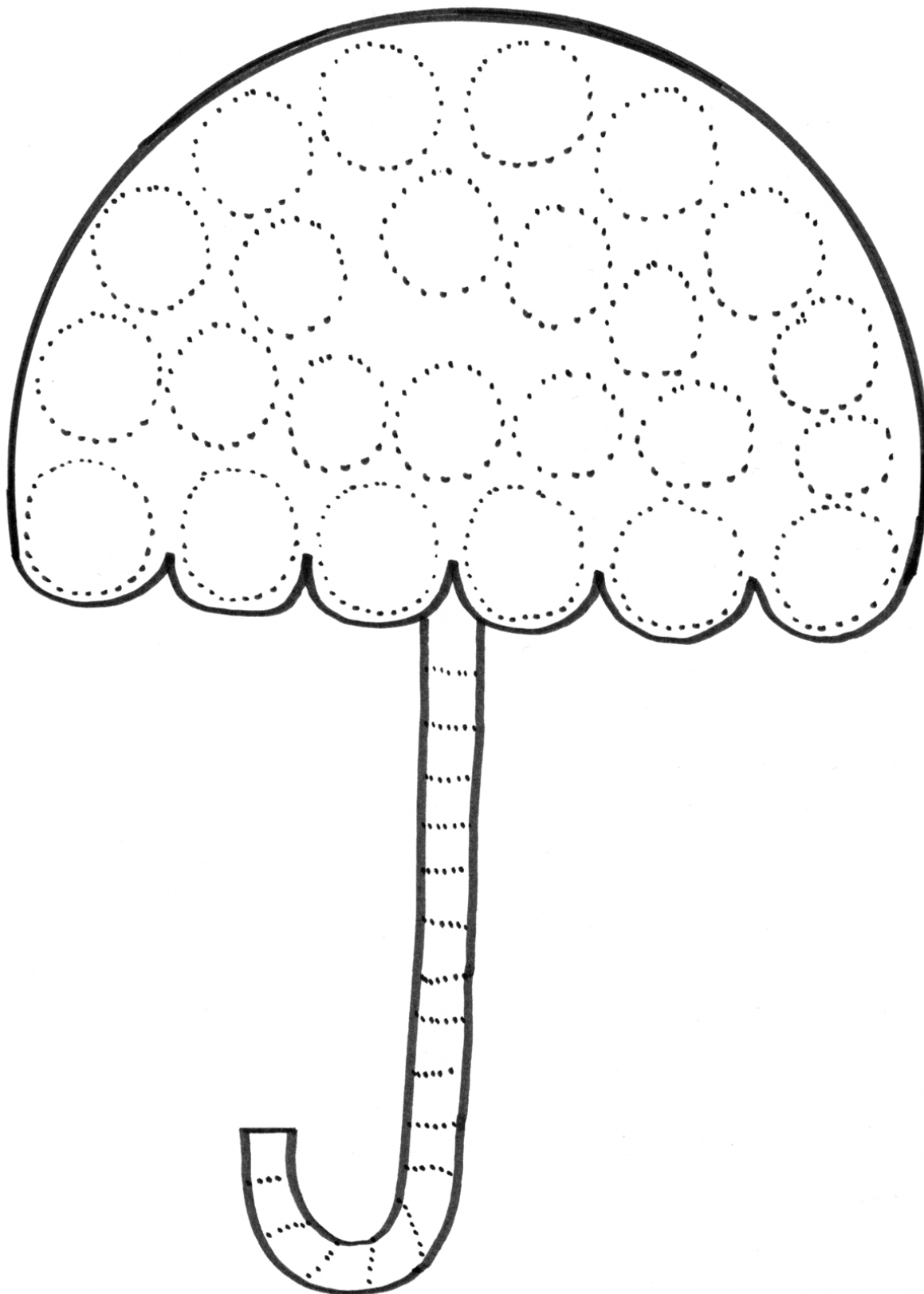
10. Náповěda pro tajenku: Dcera vládce lesa se jmenuje ...

Jahodová pohádka

Michael Novotný

Na paloučku u vody,
rostou lesní jahody.
Sbírá je tam dívenka,
jmenuje se Lesněnka.

Pracovní list „Obtáhni vytečkované tvary“ a deštník vybarvi.

Fazolínek (říjen, v zahradách a na polích)

Eva Černochová (9 let)

V jednom malém domečku u lesa bydlela babička. Ta babička měla překrásnou zahrádku. Pěstovala tam všechno možné. Borůvky, maliny, ostružiny a jahůdky. Jednoho dne si koupila od paní zahradnice semínko fazolky. Když přišla domů, tak si semínko fazolky pečlivě vsadila do hlíny. Každý den chodila semínko fazolky zalévat. Fazolka každý den rostla do větší výšky. Jednou, když šla babička do trhu pro mrkvičku a hrášek do polévky, tak z fazolky vylezl malinký mužíček jménem Fazolínek.

Fazolínek si promnul očka a chystal se podívat se na svět. Vtom zob už vězel v jestřábově velkém zahnutém zobáku. Fazolínek plakal a naříkal, ale jestřáb s ním letěl až na vrcholek hory do svého hnízda. Dlouho se mu stýskalo po své fazolce, ale po čase se v jestřábově hnízdě zabydlel a pustil kořínky. Jeden kořínek rostl nahoru, nahoru ke sluníčku. Ten druhý se plazil po skále dolů k zemi. A tak vznikla cesta ke sluníčku. Kdo chtěl, mohl si vylézt nahoru do oblak.

7. Náповěda pro tajenku: Jak se jmenuje postava, kterou unesl Jestřáb do svého hnízda?

Fazolínek

Michael Novotný

U babičky na stole,
leží malé batole.
Bez dudlíku bez plínek,
jméno má Fazolínek.

Pracovní list „Poznej a pojmenuj“

Poznej a pojmenuj plody. Spočítej kolik ovoce a zeleniny vidíš?

O vráně, která neuměla krákat (listopad, volně žijící zvířata)

Ivana Lukášová

„Takhle se to dělá,“ poučuje synka matka – vrána: „musíš otevřít zobák a pořádně kráknout.“ Malý rozčepýřený vránaček otevře zobák, ale vyjde z něj jen: „Lááááá,“ „To snad není pravda,“ bije se matka–vrána křídlem do hlavy a vříská: „Jediný syn, můj jediný syn a on si zamane, že snad bude slavíkem. Taková ostuda. Taková hanba.“ Malé vráně mělo skoro slzy na krajíčku: „Když... když já to jinak neumím.“ Matka se zamračila a dala vráněti záhlavec levým křídlem: „Jsi lajdák, tím to je.“ A odešla do kuchyně připravovat večeři, přitom si zlostně mumlala pod peří u zobáku.

Malé vráně zatím zkroušeně sedělo na posteli. „Jsem to mizerná vrána, když ani krákat neumím,“ pomyslelo si vráně. Nejvíce se naše vráně bálo přiletu otce z práce. Otec byl po práci (klování do strašáka) velmi unaven a ve špatné náladě, kdy nebylo dobré ho rozčilovat.

Maminka vrána dokuchtila a sotva nachystala stůl, přiletěl táta–vrána: „Dobry večer, maminko,“ „Dobry večer, tatínku,“ odpověděla máma–vrána. „Co ten náš malý dareba? Už umí krákat?“ zeptal se otec–vrána. Co maminka odpověděla, už vránaček neslyšel, protože se rozhodl ulétnout z domova. Celý vystrašený vylétl do tmavého a nebezpečného lesa. „No víš,“ povídá maminka–vrána „já myslím, že nikdy krákat nebude.“ Otec–vrána by byl zrudl vzteky, kdyby mu to jeho černé peří dovolilo, jen se vzteky obořil na matku–vránu: „Jak to myslíš, že nebude krákat. Můj prapraděd krákal, můj praděd krákal, můj děd krákal, můj otec krákal a on si myslí, že snad bude kukat nebo co? Ale to bych se na to podíval.“ Otec vtrhnul do pokoje, a pak to uviděl... pokoj byl prázdný. Otcí se orosilo čelo. „Maminko, vránaček se ztratil.“ Matka se vyděsila: „Musíme letět do lesa a prohledat ho celý.“ „Ano a já zburcuju všechny vrány v lese, aby nám pomohly.“

Netopýr Zvědavka letěl kolem mýtiny a tu uslyšel něčí pláč. Honem se začal zajímat o to, kdopak to tak pláče. Brzo zjistil, že to vzlyká klubičko černého peří. Bylo to naše vráně, protože při úletu zabloudilo a nemohlo najít cestu zpátky domů. „Copak se ti stalo?“ písknul netopýr. Vránaček vzlykl: „Zabloudil jsem. Ulétl jsem z domova, protože neumím krákat.“ To netopýra zaujalo: „A co teda umíš? Tančit nebo snad kreslit?“ Vráně bylo zájmem povzbuzeno a nesměle píplo: „Já umím zpívat.“ „Pánečku. A zazpíváš něco? Já vránu zpívat ještě neslyšel.“ Vráně jen kývlo a spustilo: „Laaaaaa“

Zvědavka zatleskal křídly: „Výborně. Ty, poslouchej, ty bys mohl zpívat se slavíky.“ Vráně se na chvíličku zasnilo... A tu to vidělo: září reflektorů, ono v hlavní roli, zpěv lahodně znějící uším všech živých tvorů... vidělo svůj sen. „Tady jsi!“ ozvalo se za vránětem. Vráně se probralo ze snění a zklamaně zjistilo, že snovou nit mu přetrhli jeho vlastní rodiče. Kolem bylo najednou samé krákaní, jak se slétly všechny vrány, které mládě celou dobu hledaly.

„Budu zpívat,“ píplo tiše, ale jistě vráně. Oba rodiče na něj hleděli se zobáky otevřenými dokořán. „Je to můj sen,“ dodalo na vysvětlenou. Rodiče museli dát hlavy dohromady. Věděli, že jejich dítě je jiné než ostatní a nikdy nebude stejně krákat jako jiné vrány. Na druhou stranu si uvědomili, že za čas se vráně osamostatní a ulétne. A čím později, tím lépe pro ně. „Dobrá,“ pravil otec–vrána ztěžka „zprávěj. Chtěl jsem z tebe mít krákala, ale lálala snesu taky.“

A jak to celé dopadlo? Rodiče se s celou situací smířili. Vráně létalo po lese a zplna hrdla zpívalo. Za čas narazilo na agenta, který jej angažoval ve svém, do té doby slavičím, souboru „Zpívá celý les“. No a vráně když dospělo, bylo mezi slavíky něco jako Pavarotti mezi ostatními smrtelníky.

Poučení (pohádky obvykle nemají, ale...): Když se budeš bát vykročit ze svého stínu a odlišit se od ostatních, nikdy si nesáhneš na svůj sen...

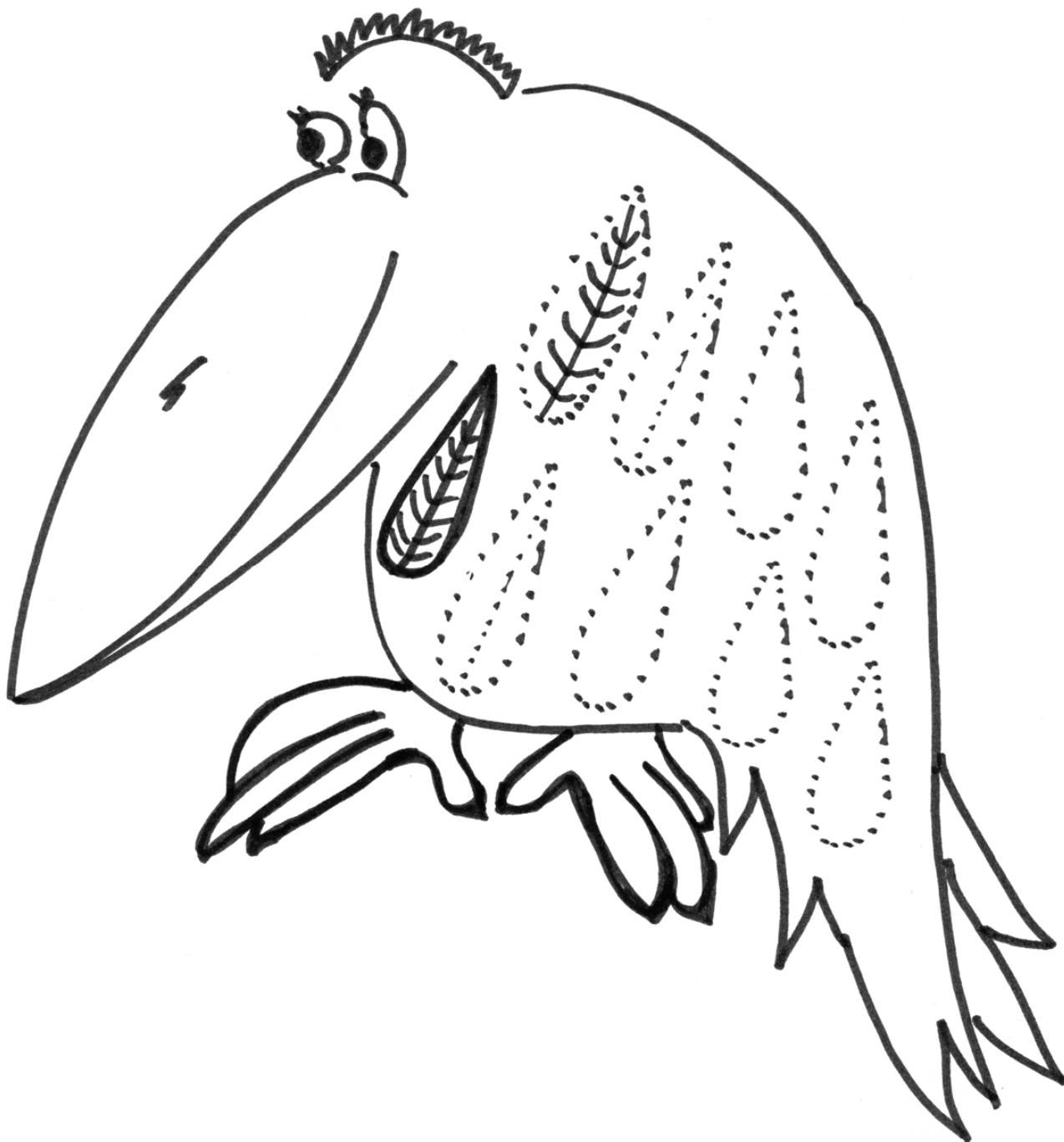
11. Náповěda pro tajenku: Krákat neuměla ...

O vráně, která neuměla krákat

Michael Novotný

Myslíte, že každá vrána, nahlas kráká časně z rána?
Já znám jednu z příběhu, co se zhlédla ve zpěvu.

Pracovní list „Dokresli vráně peříčka“

Jak se veverka vdávala (listopad, volně žijící zvířata)

Alena Vorlíčková

Kdysi dávno neměla veverka ještě manžela. Zamiloval se do ní ježek. Nosil jí často dárky. Všechna jablka z okolí své milé veverce nanosil. Chtěl, aby si ho vzala za muže.

„No, dobrá,“ pravila jednou veverka, „vezmu si tě za muže, ale musíš být hodný.“ Ježek jí z velké radosti vše slíbil. Pozval vlka a lišku za svědky, zajíce za družbu a srnku za družičku. Veverka byla nevěsta a ježek ženich.

Uspořádali velikou svatbu. Po oslavě šla veverka spát na smrk a ježek za ní. Lehli si do pelíšku a chtěli usnout.

„Ježku, odsuň se,“ vykřikla veverka, „tvoje bodliny jsou moc ostré!“
Ježek jí poslechl a trošku se posunul.

Veverka se opět ozvala: „Ježku, odsuň se ještě, tvé bodliny pořád píchají!“
Ježek poslechl a znovu se o kousek stáhl.

A veverka ho potřetí požádala: „Ježku, tvoje bodliny jsou pořád nepříjemné, odsuň se dál!“

Ježek poslechl a couval a couval. A najednou „lup“, vypadl z hnízda přímo na zem. Strašně se potloukl a veverka se stala vdovou. Od té doby už víckrát žádný ježek na strom nevlezl.

Veverka si vzala za muže veverčáka. Ani s ním nebyla spokojená a také ho vyhnala z hnízda. Ale veverčák byl šikovnější a nespádl na zem. Skočil na první větev. Tam se usadil a odtud se hádal se svou ženou.

Dodnes se neusmířili a křičí na sebe pokaždé, když se potkají.

6. Nápověda pro tajenku: Manžel veverky byl ...**Bude zima** (listopad, volně žijící zvířata)

Hana Doležalová

Medvěd klepe peřinu,
(stoj + lehce se klepeme do zadečku)
už se chystá na zimu,
(stoj + lehce se klepeme do zadečku)
záležet si musí dát,
(stoj + hlava „ANO“)
až do jara bude spát,
(stoj + šeptat)

zásoby má v doupěti,
(stoj + ruce dělají kruhy před tělem)
než napočteš do pěti,
(stoj + ruce dělají kruhy před tělem)
1, 2, 3, 4, 5
(pomalu do lehu + počítáme)
SPÍ. (chrápeme)
(leh + děláme, že spíme)

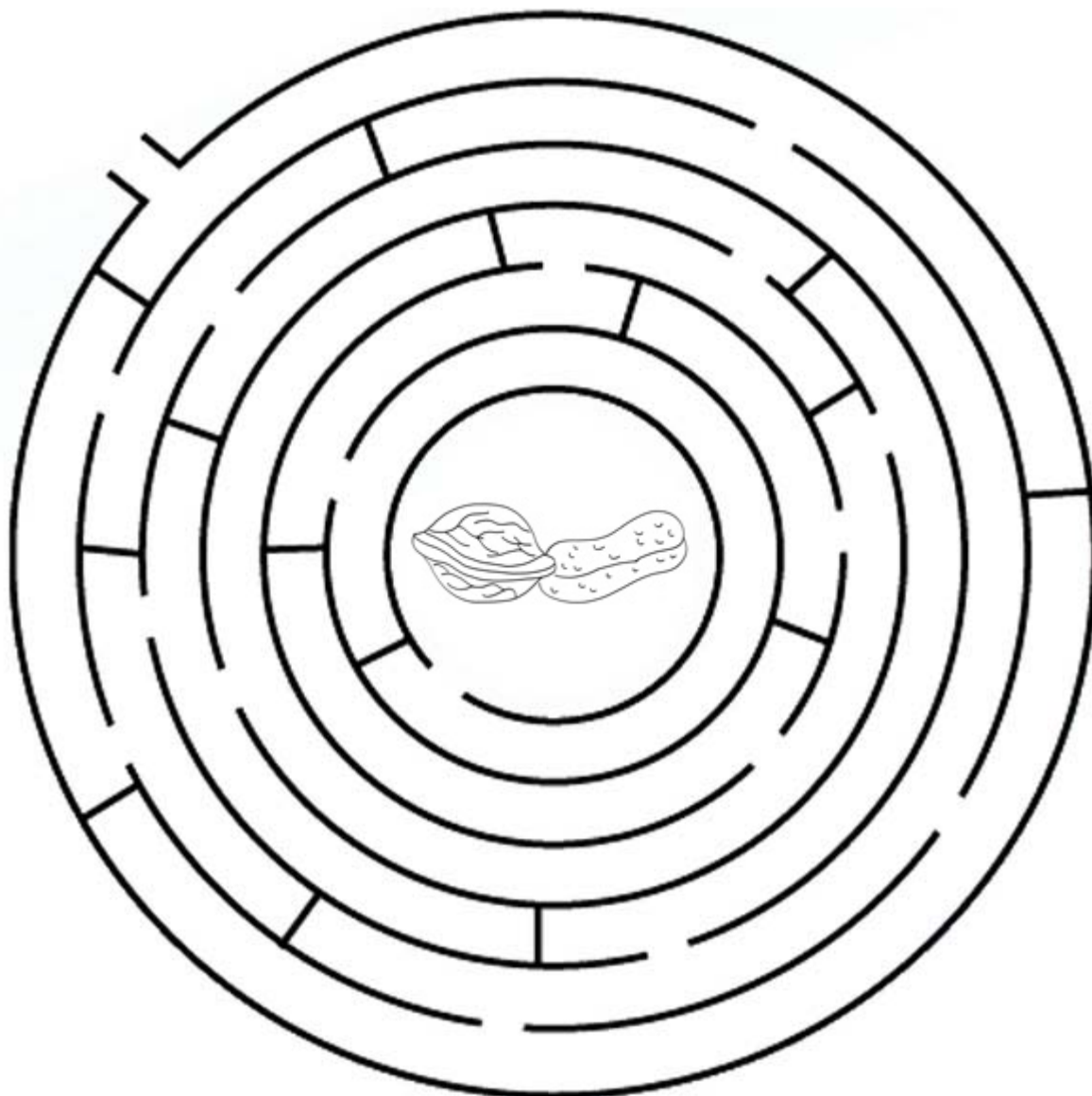
Jak se veverka vdávala

Michael Novotný

Dnes je v lese velká sláva,
slečna veverka se vdává.
Ženich nosí od zimy,
místo fraku bodliny.

Pracovní list „Bludiště: pomoz veverce“

Veverka by si ráda pochutnala na oříškách.
Pomůžeš jí se k nim dostat?

O prasátku pro štěstí (prosinec, zvyky a tradice)

Helena Kopečná

Víte, proč se říká, že prasátko nosí štěstí? To začalo tak: Ve výloze hračkářského krámku sedělo smutné a osamělé plyšové prasátko. Růžová ouška i čumáček zvědavě otáčelo za dětmi, které lepily nosíky na sklo a obdivovaly panenky v nádherných šatičkách, vláčky a bagry a taky kočárky a koloběžky. Zajímaly je i stavebnice a nádobíčko, jen prasátka z plyše si nikdo moc nevšímal. Ale nebylo divu, že děti moc nezajímalo, bylo umouněné až hrůza.

Ono je to děti tak: uprostřed noci, když se celá ulice ponoří do tmy a zhasnou všechna okna v okolí, probudí se hračky z celodenního spánku a ve výloze je najednou živo jako v úle. Hračky si spolu povídají, panenky pijí čaj z kytíčkových hrníčků a starají se o plačící miminka v kočárcích. Bagry a autíčka převážejí kostky z jednoho konce výlohy na druhý a plyšová zvířátka si čistí své kožíšky jako ta skutečná. Jen prasátko si kožíšek nečistí, naopak. Válí se v prachu v rozích výlohy, jako to dělají skutečná prasátka ve svých chlívčích. Prasátka už jsou zkrátka taková.

Jenže se špindírou si nikdo nechce hrát. Ani hračky ve výloze, ani děti. Jednou se u výlohy zastavila dívenka se svou maminkou. Prohlížela si panenky. Jednu z nich dostane k narozeninám a tak vybírala, která to bude. Přejížděla pohledem z jedné na druhou, když tu zavadila očima o prasátko. Jeho kožíšek byl, pravda, ušmudlaný, ale vypadalo tak nešťastně a opuštěně v té záplavě nádherných hraček, až se jí sevřelo srdíčko.

„Maminko, já nechci žádnou panenku, já bych ráda tohle prasátko!“ Maminka nevěřila tomu, co slyší. Už několik dní nemluví její dceruška o ničem jiném, než o nové panence a teď jí chce vyměnit za špinavé prasátko! Ale holčička trvala na svém: „Podívej se na ta jeho smutná očička, maminko, nemá tu žádné kamarády a přitom je tak roztomilé. Dám ho do pořádku, pěkně ho vyperu a uvidíš, jak bude krásné. Bude mít své místečko na mé postýlce, a tam zůstane pěkně čist'ouneké, všechny mé hračky s ním budou rády kamarádit. Uvidíš, že se z něj brzy stane veselé prasátko.“

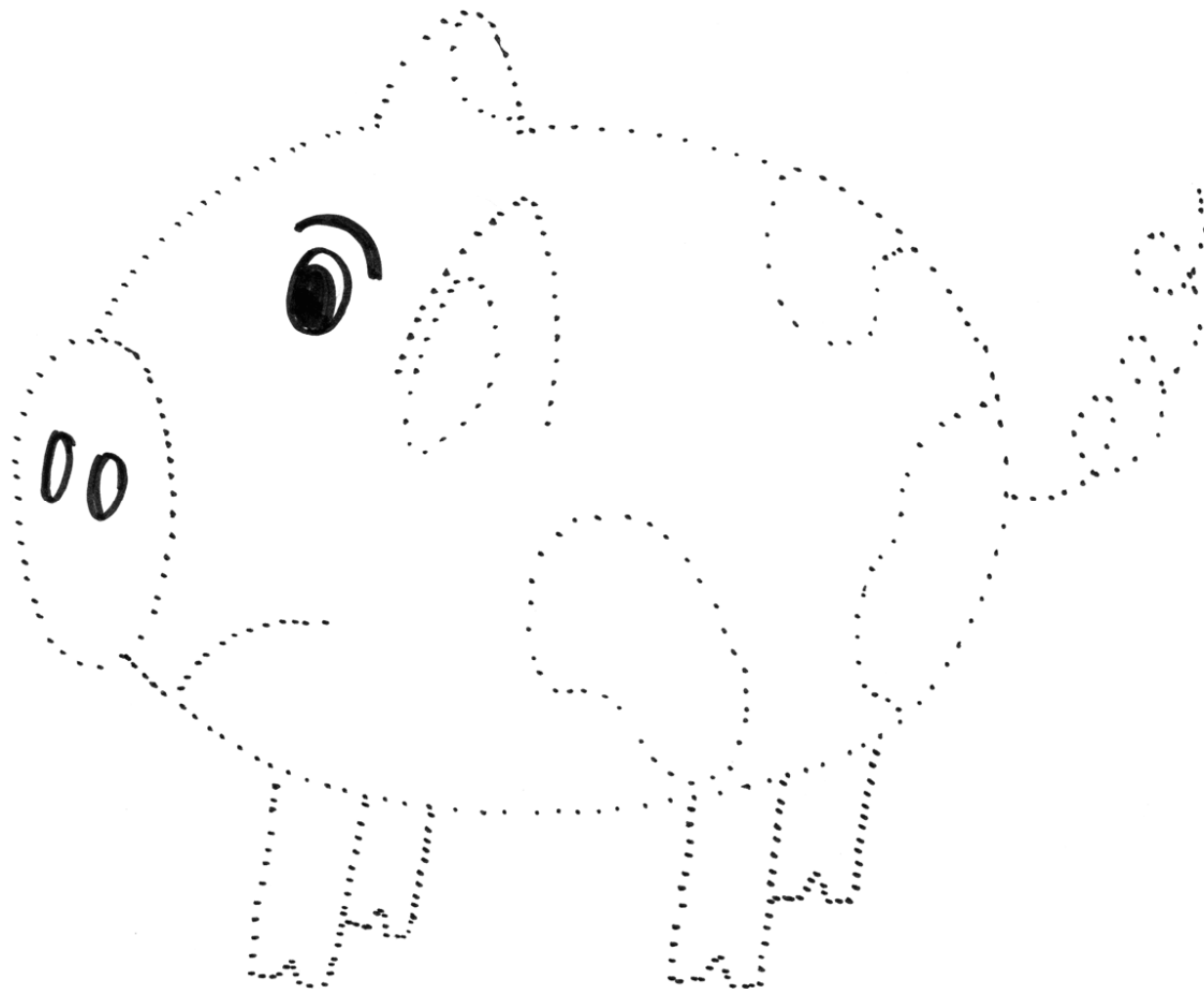
A tak ho maminka koupila, doma ho spolu vypraly, usušily a ještě mu kolem krku uvázaly červenou mašličku. Prasátko bylo nejen krásné, ale i vonělo. Tak krásně vonělo! A když holčička večer usnula a její hračky se probudily, mělo kolem sebe najednou tolik přátel, všichni si s ním povídali, vyptávali se, co je v hračkářství nového a chválili jeho vůni i mašli. Z prasátka špindíry se tak zásluhou té soucitné holčičky stalo šťastné prasátko.

A protože toho štěstí na něj bylo najednou trochu moc, začalo ho po troškách rozdávat svým kamarádům a posílalo ho i mezi lidi. Od té doby si lidé dávají prasátka pro štěstí, aby se dostalo na každého.

4. Náповěda pro tajenku: V blátě nebo prachu se válí ...

Pracovní list „Spoj tečky“

Spoj tečky a řekni, které zvířátko jsi namaloval(a)? Proč bylo v pohádce smutné? Vybarvi jej.

Prosinec (prosinec, zvyky a tradice)
Hana Doležalová

Prosinec k nám přichází,
(pomalá chůze)
vůbec nic mu neschází,
(pomalá chůze)
sněhu přines dost a dost,
(stoj + kruhy podél těla)
dárky dětem pro radost.
(stoj + vytleskat)

Mikuláše, andílka,
(stoj + potichu)
to vám byla nadílka,
(stoj + zakřičet)
čerta doma nenechal,
(poskoky snožmo + ruce dělají rohy)
ten nás trochu vylekal,
(poskoky snožmo + ruce dělají rohy)
a už chybí jenom krok,
(udělat velký krok)
přivítat ten nový rok.
(stoj + předkláníme se)

O sněhové vločce (prosinec, těšíme se na Vánoce)

Ivana Lukášová

Bylo a možná nebylo - to není důležité. Možná se to stalo, věř tomu nebo ne. Povím ti jeden příběh ze zimních časů. Mrzlo až praštělo a ledový vítr se proháněl po polích. I přilétl do města, kde začal zpívat svou píseň. Lidé v ulicích se ho ptali: „Co neseš větre toulavý?“ „Možná smutek, kdo to ví?“ odpověděl jim vítr. Lidé jen zavrtěli hlavou. Smutek se teď nenosí, Vánoce musí být veselé. Vítr prolétl městem a zpíval u městské kašny. Kolem kašny šla maminka, která za ruku držela děvčátko. Tomu nemohlo být víc jak 8 let. „Co neseš větre?“ zeptala se mladá žena větru. „Možná smutné zprávy,“ zafoukal vítr. Mladá žena pevně stiskla drobnou ruku své dcery a přidala do kroku. Nechtěla slyšet smutné zprávy. Loni umřel pesek Punt'a, dost bylo smutku. Vítr tiše letěl za nimi a šeptal dívence do ucha: „Což nevidíš maličká, co k Vánocům patří a ještě to nepřišlo?“ Děvčátko zavrtělo jen hlavou: „Co to je?“ „Přece první sněhová vločka,“ odpověděl vítr a letěl dál.

Děvčátko se rozhlédlo kolem a vidělo smutnou a zmrzlou krajinu. „Mami, proč ještě nesněžilo?“ zeptalo se děvče matky. Ta pokrčila rameny a přiznala, že věru neví. Když šlo děvčátko spát, slyšelo kvílení větru, který lomcoval s okenicemi. „Pojď za mnou,“ neslo se šeptem k děvčátku. Děvčátko nelenilo, vyskočilo z postele a obléklo se do svého zimníčku. Vyrazilo do mrazivé noci.

Běželo za tím podivným hlasem, co mu nožky stačily. Doběhlo na pole a zastavilo se. Rychle se rozhlédlo kolem sebe, ale nikdo nikde. „Tak jsi tady,“ ozvalo se za děvčátkem. To se otočilo, ale nikoho nevidělo. „Kdo jsi?“ zeptalo se děvče. „Kdo jsem?“ kolem to zasvištělo a stromy se prudce rozkymácely: „Přece vítr!“ Děvčátko se zamračilo: „Proč si mě vylákal sem?“ „Protože mi pomůžeš osvobodit sněhovou vločku. Sám to nezvládnou, potřebuji tě,“ odpověděl ledový vítr a rozcuchal děvčátku vlasy. Děvčátko se na malou chvíli zamyslelo a pak se zeptalo: „Co mám udělat?“ „Pojď za mnou, všechno ti vysvětlím cestou,“ neslo se po poli. „Pospěš si.“

Vítr letěl rychle a děvčátko mu stěží stačilo. Za chvíli doběhlo přes zmrzlé pole k temnému a starému lesu. Všude bylo ticho. „Bojím se,“ řeklo děvčátko. Mluvilu pravdu, vždy se bálo tmy a temný les jej lekal. „Neboj se, v tom lese žije jen jeden starý muž a ten drží vločku v zajetí. Musíme do toho lesa,“ snažil se ji uklidnit vítr. „Proč ji uvěznil?“ podivilo se děvče. Vítr si povzdychl: „Ten člověk má staré a zmrzlé srdce. Třeba se ti podaří přesvědčit ho, aby vločku pustil.“ „Co když ho nepřesvědčím?“ zeptalo se děvčátko „Pak budou opravdu smutné Vánoce,“ zakvílel vítr.

Děvčátko se odhodlalo vstoupit do lesa, šlo po lesní pěšince a pod nohama mu praskaly větvičky spadlé na cestě. Krok za krokem - velmi pomalu a pozorně poslouchalo, jestli se neozve nějaký zvuk. Kolem bylo ale ticho. Nebe se vyjasnilo a rozzářily se na něm první hvězdy. Měsíc se lenivě sunul po obloze. Tu uvidělo děvčátko před sebou světlo. Zrychlilo krok, až ho začalo píchat v boku. Zastavilo se před rozpadlou chatrčí. Snažilo se popadnout dech a prohlíželo si chatrč. „Jak tady může někdo žít?!“ pomyslelo si děvčátko a zaklepalo na dost omláčené dřevěné dveře. „Kdo je?“ ozval se skřípavý hlas „No... ehm... já jsem... no neznáte mě, ale já s vámi musím mluvit,“ vykoktalo ze sebe děvčátko. Dveře se prudce rozlétly a v nich stál hrozivě starý shrbený muž v záplatovaném oděvu. „Co chceš?“ zavrčel muž. „Můžu dál? Je mi hrozná zima,“ řeklo děvčátko. „No když to musí být, tak pojď.“ zabručel starý muž.

Děvčátko vešlo opatrně do chatrče. Uvnitř byl hrozný nepořádek a špína. Ze všech koutů na děvčátko koukala bída. Starý muž očividně svůj domov neudržoval. Pak děvčátko uhodila do očí zářící věc. Podívala se pozorně a spatřila sněhovou vločku zavřenou v zavařovací sklenici. „Co to je?“ zeptalo se děvčátko. Starý muž se zamračil, ale děvčátko se ho nebálo. Nikdy o něm neslyšelo. Nikdo nejspíš nevěděl, odkud muž přišel, co se mu v životě přihodilo, ale ve tváři měl vepsané trápení, křivdy a bolest. Kolem tváří mu splývaly dlouhé prošedivělé vlasy, které kdysi snad bývaly černé. Z přísné hranaté a vráscité tváře vystupoval velký skobovitý nos. Zpoza štrapatého obočí však hleděly se zvláštní něhou

modré oči. Ty oči prozrazovaly, že starý muž není zlý, jen hodně smutný. „Já vím, co to je, ale nevím, proč je to tady,“ řeklo děvčátko. Starý muž se chvíli vztekle díval na děvčátko a pak řekl: „Je tady, protože chci, aby všichni lidé měli stejné Vánoce, jako mám já. Smutné.“ „To není pěkné,“ zamračilo se pro změnu děvčátko. Starý muž těžce dosedl na židli: „Není, ale pro mě nikdo nikdy nic pěkného neudělal, tak jsem se rozhodl, že aspoň všem pokážím Vánoce.“ „A z toho budete mít radost?“ podivilo se děvčátko. „Nebudu, ale bude to tak spravedlivé. Já nebudu mít radost a ti druzí taky ne,“ vysvětlil muž.

Děvčátko starého muže svým způsobem litovalo, ale jen tak jak je dítě schopno. Bylo mu líto, že je muž smutný a zahořklý, ale chtělo vysvobodit vločku ze sklenice. „Není správné nechávat si vločku pro sebe,“ řeklo děvčátko rozhodným hlasem a sebralo zavařovací sklenici s vločkou ze stolu. V tu ránu byl starý muž na nohou a zasyčel: „Vrat' to zpátky! Nebo...“ Starý muž přikročil k děvčátku, které ustoupilo do kouta, odkud nemělo možnost útěku. Bylo zle. Starý muž napráhl ruku, vypadalo to, že děvčátko uhodí. Děvčátko velmi polekala změna v očích starého muže, najednou byly studené a temné jako zamračené nebe v noci. Děvče strachy upustilo sklenici, ta se s rachotem roztránila na střepy a víčko zalétlo někam pod stůl. „Ne!“ zařval starý muž a v zoufalství klesl na kolena. Ze střepů se zvedla vločka, pomalu stoupala ke stropu, výš a ještě výš, až vyklouzla dírou ve střeše.

V tu chvíli vítr, který celou dobu poslouchal za oknem, rozrazil okenice v chatrči a dovnitř zanesl kupu malých, bílých vloček. Děvčátko se zaradovalo, ale muž zůstal klečet uprostřed zanedbané místnosti. Z očí mu kanuly slzy a vztek se mu vytratil ze tváře. V ní zůstalo jen zoufalství - nic víc. Děvčátko pozorovalo tu záplavu vloček. Pak vzalo starého muže za ruku. Oba se na sebe podívali, možná právě v té chvíli jeden druhého pochopili, možná ne. Mlčky oba vyšli z chatrče. Šli pomalu a neohlíželi se. Z nebe se snášela vločka za vločkou. O starém muži vím jen to, že už se do rozpadlé chatrče nikdy nevrátil. Nikdo se nedozvěděl, kdo to byl a kam vedla jeho cesta. Děvčátko se vrátilo pravděpodobně domů, vyrostlo a časem se možná vdalo. Město přivítalo obrovskou záplavu sněhových vloček a Vánoce nebyly nikdy veselejší.

Příběh o děvčátku a sněhové vločce byl téměř zapomenut, lidé už na děvčátko jistě nevzpomínají, ale vločky si o děvčátku špitají dál mezi sebou. Tak napni uši a poslouchej.

Vločka

Hana Doležalová

Letí vločka z nebe,
(běh po špičkách)
nos jí hrozně zebe,
(běh + držíme si nos)
vše se změní rázem,
(zastavit, hlava „ANO“)
až dopadne na zem.
(rychle do dřepu)

Tam si pěkně lehne
(lehneme si na zem)
a ani se nehne,
(ležíme)
a až vloček přibude,
(ležíme)
zima už jí nebude.
(ležíme + ruce a nohy ve vzduchu)

Sněhová vločka

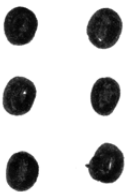
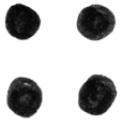
Marcela Schejbalová

Podívej, padá krásná vločka,
kdo vydrží a kdo si počká,
uvidí vloček tisíce.

Zahalí kopec, les i loučku,
řekni mi děvčátko, či kloučku,
čeho je v zimě nejvíce?

Pracovní list „Dokresli hvězdičky“

Podle teček dokresli příslušný počet hvězdiček.

První vánoční dárek (prosinec, zvyky a tradice)

Jana Krejčí

Byla, nebyla, jedna malá vesnička někde uprostřed Evropy. Její jméno není až tak důležité, zato jeden z příběhů, který se tam stal, je hodně významný – především pro vás, pro děti. Tak se hezky posaďte, budu vám vyprávět příběh o Prvním vánočním dárku.

Stalo se to už hodně dávno – v době, kdy pohádky byly teprve v plenkách. V chaloupce na kraji vesničky žila jedna chudá rodina. Táta, máma a dvě děti – Barunka a Vašík. Navzdory chudobě byli šťastní, protože se měli moc rádi.

Obě děti už chodily do školy, byly hrozně zvědavé, a proto školu milovaly. Jednou, byl zrovna podzim, jim paní učitelka vyprávěla o Adventu a o narození Ježíška. Děti poslouchaly tiše jako pěny, Vánoce měly moc rády a každý rok se na ně těšily.

Když šli Bára s Vašíkem domů, došlo jim, že Vánoce jsou vlastně Ježíškovy narozeniny a bylo jim divné, že nikoho nenapadlo mu nějaké dárky přichystat. Jaké by to byly narozeniny bez dárků, že?!

Rozhodli se, že to změní a že letos Ježíškovi nějaké dárky přichystají. Protože neměli peníze, všechny dárky museli ručně vyrobit. Den za dnem přemýšleli, jaké dárky by to měli být. Pomalu se už blížily Vánoce a oni stále ještě neměli žádný nápad.

Až jednou ... Vraceli se ze školy lesem a uviděli hajného, který připravoval zvířátkům do krmelce jídlo (jablíčka, mrkev, žaludy, kaštiny, apod.). Barunku napadlo, že by dárky mohli udělat ze sušeného ovoce, oříšků, skořápek a zbytků látek. Vašík zase říkal, že by bylo pěkné ozdobit jímí malý stromeček, který jim rostl na zahrádce. „Dáme na něj i nějaké svíčky - bude to jeho narozeninový dort,“ nadšeně vykládal Vašík a Barunka se přidala: „Jasně, poprosíme o pár svíček pana faráře. Stromeček pak bude krásně svítit a Ježíšek alespoň uvidí, kde má přichystané dárky.“

Děti opravdu všechno stihly. 24. prosince byl konečně smrček ozdobený. Děti před ním stály a stromeček celý svítil do tmavého večera. Na nebi vyšla první hvězda a najednou ke stromečku přišly i ostatní děti z vesnice. Zajímaly se, co se tam děje a proč. Vašík jim to prozradil. Také ostatní děti chtěly něco Ježíškovi dát. V tu chvíli Báru něco napadlo a zeptala se ostatních: „Víte, o co usiloval Ježíšek? Proč se vlastně narodil?“ Děti nevěděly, pouze krčily rameny. „No přece, aby byli všichni na sebe hodní, ne?“ vysvětlila jim a dodala: „Co kdybychom slíbili, že budeme celý rok hodní. Pokud to dodržíme, bude to víc, než všechny poklady světa!“ Všichni kolem souhlasili, a tak k tmavému nebi stoupal jeden veliký dárek pro Ježíška.

Najednou se dětem zdálo, že večernice je blíž a blíž, uslyšely slabý cinkot zvonečku a jejich stromeček zalilo zvláštní světlo. Když vše utichlo, pod stromečkem se objevily dárky. Každé z dětí tam mělo své tajné přání – někdo panenku na hraní, jiný cínového vojáčka, další koloběžku. U každého dárku byl malý lísteček podepsaný Ježíškem, ve kterém každému děkoval za dárek a přál veselé Vánoce.

Od té doby každé dítě, které je hodné a poslušné, dostane od Ježíška pod stromeček nějaký dárek.

Dárek (prosinec, zvyky a tradice)

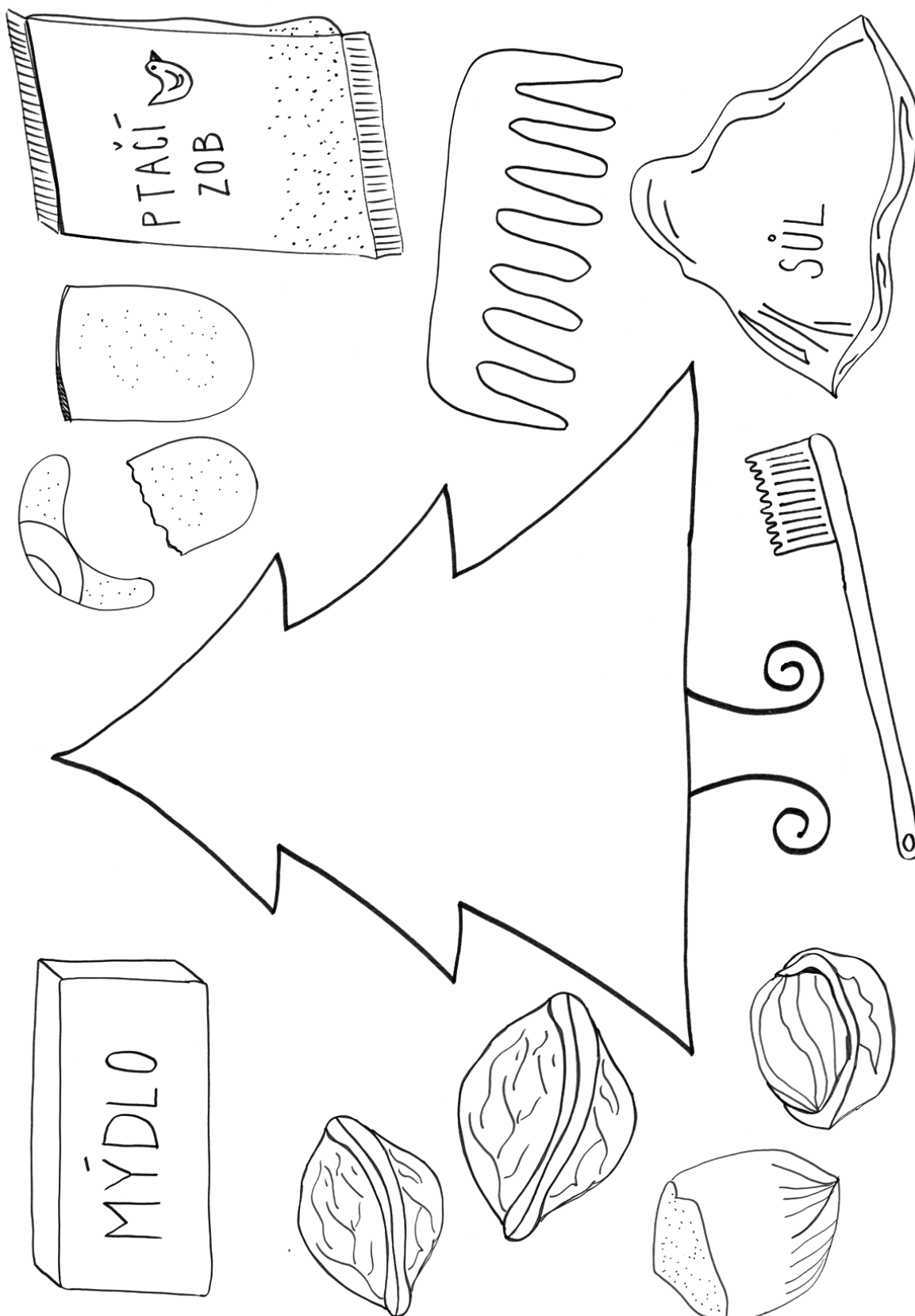
Hana Doležalová

Přišel dárek pod stromeček,
(chůze po třídě)
sedl si tam na boběček,
(sedneme si do dřepu)
potichoučku pěkně seděl,
(sedíme v dřepu + ukazováček před pusou „psss“)
do všech stran jen smutně hleděl.
(v dřepu, díváme se do stran)

V očích lesknou se mu slzy,
(v dřepu, utíráme si oči rukama)
přišel totiž hrozně brzy,
(chůze na místě)
a teď pod tím stromečkem,
(stoj rozkročný, ruce spojit nad hlavou – stromek)
je tím prvním dárečkem.
(stoj snožmo, palec ukazuje jedna)

Pracovní list „Poznej a rozděl dárky“

Podívej se na obrázky a zakroužkuj ty, které může hajný věnovat zvířátkům v lese.
Dárky, které se nehodí zvířátkům, škrtni a řekni k čemu je použiješ?

O Koblížkovi (únor, z pohádky do pohádky)

Bc. Veronika Zajíčková

Žili, byli v jedné chaloupce dědeček a babička. Dědeček byl velice mlsný a jednoho dne povídá. Babičko, prosím tě, neusmažila bys mně zase koblížky? Umíš je takové dobré, sladké. Babička povídá: „Ráda bych ti dědečku usmažila koblížky, ale máme v komoře už jen zbytek mouky.“ „Tak mně usmaž alespoň jeden koblížek.“ Prosil dědeček. A tak babička udělala dědečkovi jeden maličký koblížek. A protože byl ještě horký, dala ho na okno, aby vychladnul.

Jenže Koblížek se nechtěl nechat od dědečka sníst a tak se protáhnul, že z okna seskočí a poutíká raději pryč – **protáhneme si ruce a nohy**. Seskočil tedy z okna a kutálel se po cestě pryč – **válíme sudy na podložce**. Zatím koblížek nikoho nepotkal, zatím ho nikdo nesnědl – **ukazujeme prázdné otevřené ústa**. Soustředíme se hlavně na polohu jazyka – **lehce ho přisajeme na patro za horní zuby, zkusíme takto vydržet několik sekund (5 – 10)**.

Ale jak se blíží k lesu, zvířátka ho uviděla a už se olizují, co že se to k nim blíží za dobrotu – **lehce pootevřeme ústa a jazykem přejíždíme střídavě po horním a dolním rtu**. Snažíme se, aby jazyk tvořil špičku. Poté zkusíme kroužit jazykem kolem dokola celých rtů na jednu i druhou stranu.

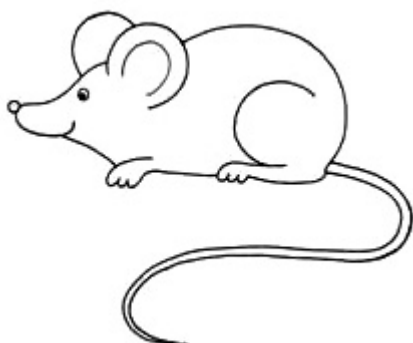
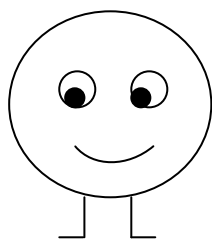
První potká Koblížka zajíc (**zkusíme zahopsat jako zajíc**) a povídá: „Koblížku, Koblížku, já tě sním.“ „I nesníš zajíci. Utekl jsem dědečkovi, babičce, uteču i tobě!“ A už se Koblížek kutálel pryč.

Takto můžeme předvádět jednotlivá zvířata, až se dostaneme k lišce. Jak víme, liška byla rychlá a Koblížka slupla, než se nadál – **sevráme rty k sobě a jazykem zevnitř střídavě tlačíme do jedné a druhé tváře, jako když má liška Koblížka v tlamě**.

Protože ale liška věděla, že je správné si po každém jídle vyčistit zoubky – nezapomněla ani teď – **čistíme si zoubky jazykem – lehce otevřeme ústa a přejíždíme špičkou jazyka po horní řadě zubů a pak po spodní řadě zubů**.

Pohádka může posloužit zejména při skupinové logopedické terapii v logopedických třídách. Samozřejmě se ale dají využít i s dětmi v běžné mateřské škole. Děti se u nich protáhnou, procvičí jak hrubou, tak i jemnou motoriku. Zejména se ale snaží rozvíjet oromotoriku, regulaci výdechového proudu a obecně mimiku obličejových svalů. K pohádce je také tématický obrázek na vymalování a jednoduché grafomotorické cvičení.

Spoj Koblížka jenom s těmi zvířátky, se kterými se v pohádce setkal.

Koblížky (únor, z pohádky do pohádky)
Hana Doležalová

Velkou mísu na stůl dáme,
(*stoj + ruce spojíme před tělem v kruh*)
těsto si v ní zaděláme,
(*stoj + ruce spojíme před tělem v kruh*)
mouku, mléko, vajíčko,
(*stoj + vytleskáváme*)
ještě kvasnic maličko.
(*stoj + vytleskáváme*)
Vařečkou to zamícháme,
(*stoj + ruce předvádí míchání vařečkou*)
za okno na chvíli dáme,
(*stoj + předpažit a připazit*)
pak už jenom osmažíme
(*stoj + otáčíme dlaň vzhůru a dolů*)
a koblížky všechny sníme.
(*stojíme + hladíme si břicho*)

MŇAM... (*zakřičíme*)

O Koblížkovi
Michael Novotný

Mouku dáme do dížky,
a k ní vejce, přece.
Uválíme koblížky,
šup s nimi do pece.

ilustrace: Radoslava Hrabovská

Zajíček ve své jamce (březen, velikonoční svátky)

Ivana Lukášová

„Zajíček ve své jamce, sedí sám, sedí sám.

Ubožáčku, co je ti, že nemůžeš skákat, hbitě skoč a vyskoč.“

Popěvek o zajíčkovi zná každý, ale nikdo už neví, proč zajíček seděl ve své jamce sám. On se na to asi ani nikdo nezeptal. Možná se to dozvíš, tak se hezky posad' a poslouvej. Já ti povím pohádku. Dnes bude o smutném zajíčkovi.

Byla jednou jedna obyčejná jamka, ale pro jednoho zajíčka nebyla vůbec obyčejná, protože byla jeho. Sám si ji udupal, sám si ji vystlal travou. I místo pro jamku bylo perfektní, protože zajíček viděl do všech stran a nemusel se bát, že ho překvapí dvounožci nebo psi a jiná havěť - která by si dala ráda zajíčka k svačině.

Jednou se zajíček odešel napást a tu ho napadlo: „Co kdybych šel na výpravu do dvounožčí zahrady? Mají tam mrkev a zelí, to já moc rád.“ Zajíček měl mlsný jazýček, proto neváhal a vyrazil. Přeběhl pole, hopkal přes cestu (ani se nerozhlédl, ale my se před každou silnicí rozhlédneme, aby nás něco nesrazilo) a měl štěstí, protože to hlučné a svítící zrovna nejelo. Doběhl k prvnímu dvounožčímu domu, prolezl podhrabaným plotem, který podhrabal už při minulé návštěvě. Tam si nacpal pupek zelím a sladkou mrkví. Když se najedl do sytosti, rozhodl se, že se vrátí ke své jamce. Sotva se protáhl plotem, jak měl břicho nacpané zelím a mrkví. Pomalu se vracel domů. Přes silnici a přes pole. Dofuněl si to až ke své jamce, ale tam ho čekalo nemilé překvapení.

Jamka už nebyla jeho. Seděl tam velký, tlustý zajíc a celou ji zabral pro sebe. „Co tu chceš!“ zavrčel tlustý zajíc „To je moje jamka,“ vypískl zajíček nesměle. „Tak jak vidíš,“ řekl velký zajíc „tak tu sedím já a tak je moje.“ „Ale, ale ta byla vždycky moje...“ zaplakal zajíček. „To je život, můj malý příteli, je moje a basta,“ řekl zajíc a vycenil hlodáky. Byly velké a ostré. „Je moje, leda, že by ses chtěl o ni poprat, ale to bych ti neradil, jsem třikrát tak velký jak ty,“ zasmál se velký a tlustý zajíc. Zajíčkovi se nechtělo vzdát se své jamky, ale co měl chudák dělat? Tenhle souboj by opravdu nevyhrál. „Určitě bych prohrál, zranil by mě a pak by si mě něco určitě našlo a sežralo,“ pomyslel si zajíček. Ještě jednou se podíval na svou jamku a smutně odhopkal pryč. Tlustý zajíc se chvíli díval za ním. „Není snadné být mladý a malý. Štěstí, že už to mám za sebou,“ pomyslel si a pak se rozvalil v zajíčkově jamce.

Zajíček byl opravdu moc smutný. Za nějaký čas si našel novou jamku. Zkusil se v ní rozvalit, ale nebylo to ono. Nebyla to prostě jeho jamka. Kolem šla stará dvounožka, ale zajíček zůstal v jamce se sklopenýma ušima. Stará dvounožka se zastavila a na zajíčka promluvila: „Copak je ti ubožátko, copak neskáčeš a sedíš tu ve své jamce sám?“ Kdyby zajíček uměl po dvounožčím, tak by jí řekl, že je smutný, protože není ve své jamce. Ale dvounožecky neuměl, tak jen koukal. Dvounožka jen pokývala hlavou a šla dál svou cestou. Po čase se mezi dvounožci začal zpívat popěvek: „Zajíček ve své jamce...“, My ale už víme, že to nebyla pravda. Že zajíček nebyl ve své jamce, ale v cizí a proto ten smutek.

Zajíček byl dlouho smutný, ale umínil si, že bude největší a nejtlustější zajíc pod sluncem. Že se vrátí do své jamky za každou cenu. O tom, jestli se mu to podařilo, jsem se nedoslechla, ale jsem si jistá, že zajíček udělal všechno, aby svou jamku získal zpět. My spolu můžeme doufat, že zajíček toho zajíce, co mu zabral jamku, vyhnal a už ve své jamce zase bydlí a pokud ne, tak že našel aspoň takovou, která by se jí vyrovnala.

13. Náповěda pro tajenku: Čím si vystlal zajíček svou jamku?

Jarní budíček (březen, příchod jara)

Hana Doležalová

Halo, všichni vstávejte!

(stoj + ruce k puse a zavoláme)

Jaro opět vítejte.

(stoj + máváme rukama)

Celou zimu jste jen spali,

(stoj + ruce u hlavy, jako když spíme)

protáhněte svoje svaly.

(stoj + protahujeme se)

Raz a dva a levá, pravá,

(2 dřepy a zvednutí levé a pravé nohy)

rozcvička je vždycky zdravá,

(poskoky snožmo)

tak už všichni vstávejte,

(stoj + ruce k puse a zavoláme)

jaro opět vítejte.

(stoj + máváme rukama)

Zajíček ve své jamce

Michael Novotný

Zajíčku, zajíčku,

kde jsi vzal mrkvičku?

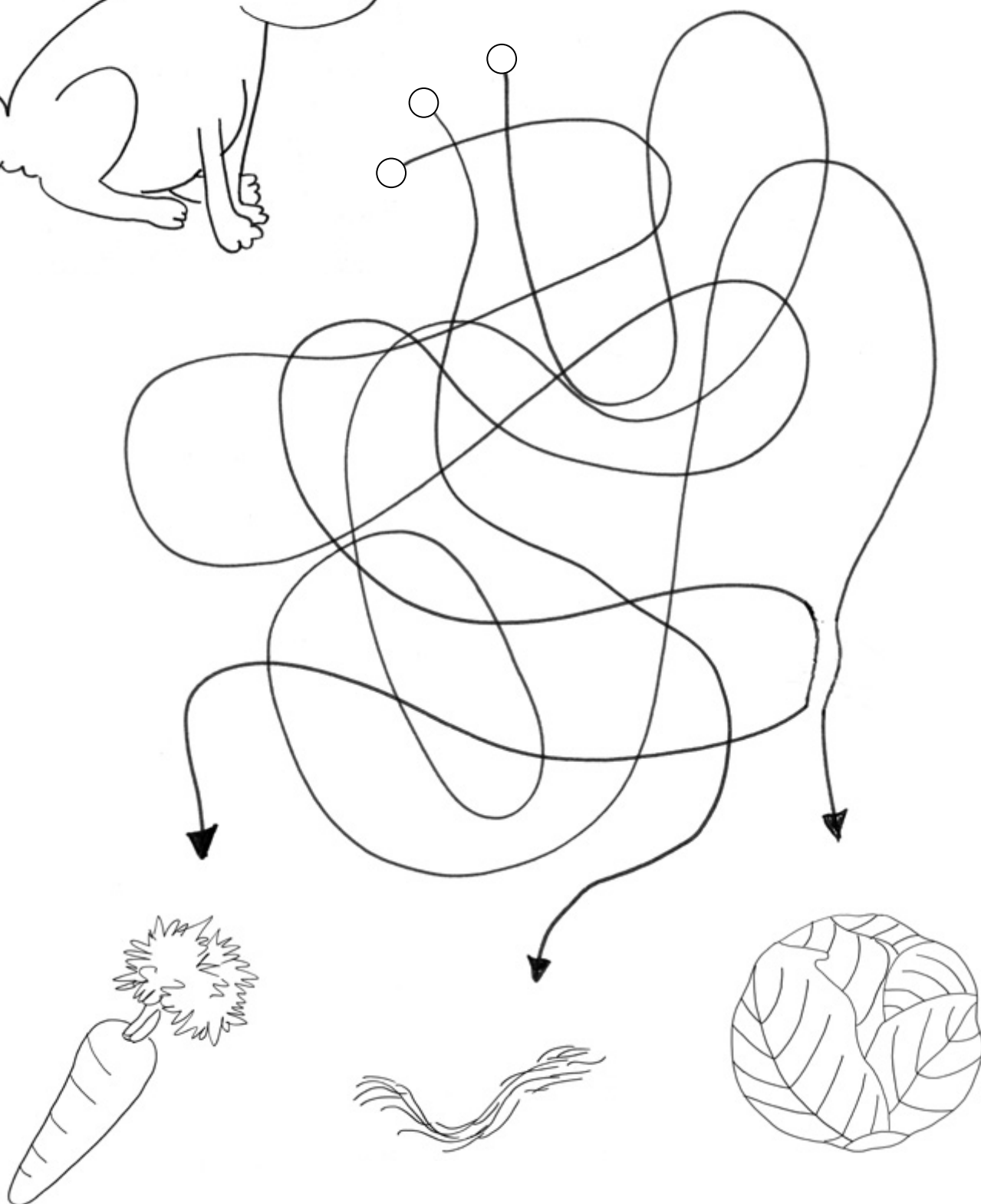
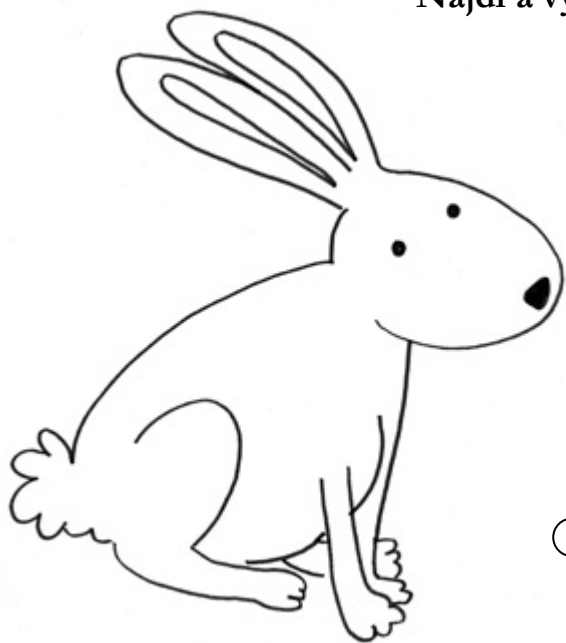
Při jedné zastávce

v sousední zahrádce.

ilustrace: Radoslava Hrabovská

Najdi a vyznač cestu, kterou se zajíček dostane ke své jamce.
Vyjmenuj, čím se zajíček živí? (obrázek napoví)

O sedmikrásce (březen, květiny na jaře)

Alenka Černochová (3,5 let)

Na zahradě v trávě vykvetla květinka, která se jmenovala Sedmikráska. A stalo se, že v noci se z ní stala královna, která šla na procházku. Potkala úplného prince, řekli si ahoj a královna šla do svého království, kde uviděla svého krále a tak spolu žili celé dny a noci. Byl to král Sedmikrás a královna Sedmikráska. Dali si pusinku a měli se rádi.

Sedmikráska

Marcela Schejbalová

Sedmikrás a sedmikráska,
páni! To je ale láska.
Povídá si celý kraj,
že pořádaj' sedmibál.

Obr (květen, každý jsme jiný)

Jarmila Štýchová

V jedné daleké zemi, hluboko v lese, žil v jeskyni veliký obr. Bylo tu celkem živo, všude plno zvířete, každou chvíli sem zavítali lidé. Tak to šlo nějaký čas, až někdo z lidí velkého obra zahlédl. Pověst o něm se rychle rozkřikla, lidé se začali bát a lesu se každý obloukem vyhnul. Dokonce i zvířata jakoby se před ním schovávala.

Najednou všechno utichlo a obrovi začalo být moc smutno. Nakonec z toho onemocněl a ležel ve své jeskyni zcela sám a opuštěný. Jednou, když tvrdě usnul, zdál se mu sen, že v nedaleké zemi žijí také obři a mají dceru, kterou by si mohl vzít za ženu. Obr se pomalu uzdravoval a pořád myslel na ten svůj sen, až se rozhodl že se do té země podívá.

Vydal se na cestu, ale i přesto, že dělá obr velké kroky, trvala mu cesta celý týden. Najednou poznával to místo, o kterém se mu zdálo. Bylo to menší město, a lidé chodili sem a tam. Zůstal překvapeně stát a nevěděl co má dělat, aby je nevyděsil. Ale jaké bylo jeho překvapení, když mu sami začali mávat na pozdrav a vlídně se na něho usmívali. Dodal si odvahy a zeptal se „Jestli tu někde bydlí rodina obrů?“

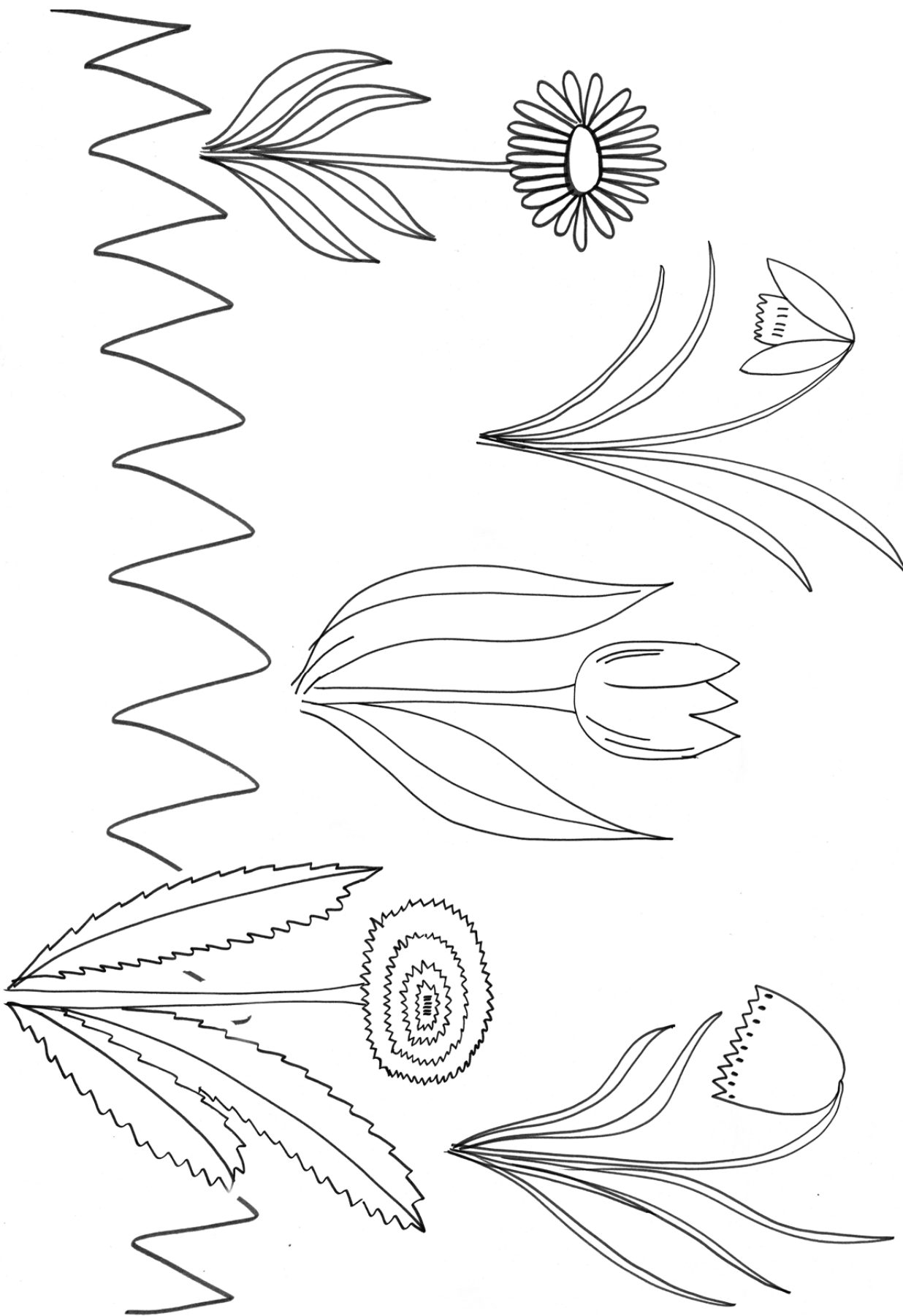
Ochotně mu ukázali cestu, která vedla do blízkého lesa. Po chvíli uviděl prostornou jeskyni, ve které bydleli obři a vypadali úplně stejně, jako v jeho snu. Velice mile ho přivítali a za chvíli si ho oblíbili, nejvíce však jejich dcera. Za krátký čas se konala svatba. A pozvali všechny lidi z města, kteří se jich nebáli, protože věděli, že i když jsou jiní, tak jsou milí a hodní. A tak tam obří rodinka žila šťastně a dlouho a jestli neumřeli tak tam žijí dodnes.

12. Náповěda pro tajenku: Domovem pro obra byla ...**Obr**

Marcela Schejbalová

Z daleké ciziny přišly mi noviny,
v nich bylo psáno, že zítra ráno
spojí se dvě velké rodiny. Obr si vezme veleobryni!

Pracovní list „Poznej jarní květiny“ Která je Bledule, Pampeliška, Sedmikráska, Sněženka, Tulipán?

Ztracené jezero (červen, voda)

Alena Vorlíčková

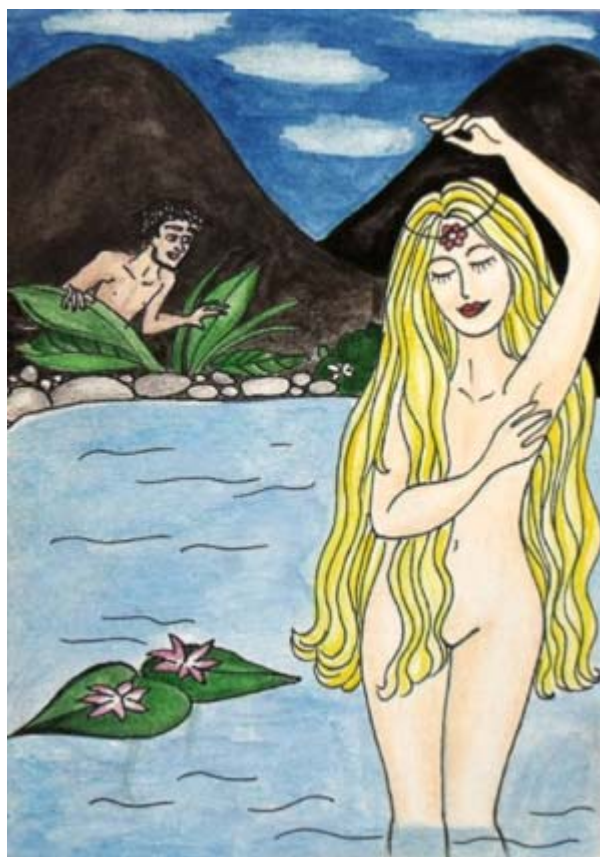
Ilustrace: Saška Polarczyk

Kdysi dávno leželo ve vysokých horách mezi dvěma mohutnými vrcholy jezero. Tmavá jezerní hladina se každé ráno zaleskla od vycházejícího slunce, když si první paprsky pohrávaly na vlnkách a mámily probouzející se přírodu svojí krásou. Plující bílé květy otevíraly své nebeské oči a hleděly do nové záře. Něžné mlžné opary nadzvedávaly svoje krajkové spodničky a zahalovaly novorozený den svým baldachýnem.

Na jednom z vrcholů se tenkrát probudila překrásná horská víla a vydala se k jezeru, aby se vykoukala. Drahokamy rosy jí smáčely bosé nožky, když kráčela po pěšině, a její dlouhé zlaté vlasy plály v jitřní záři. U jezera si svlékla své průsvitné vílí šaty a ponořila se do křišťálové vody, která jí jako hedvábí klouzala mezi sněhobílými prsty.

Každý den ji z protějšího břehu sledoval a obdivoval hezký elf, kterého její krása očarovala a jehož zamilované srdce nenacházelo klid. Spánek mu nezavíral jeho zasněné oči. Jen měsíc a hvězdy mu poskytovaly útěchu za dlouhých nocí. Láska mu zatemnila mozek a on se rozhodl, že vílu unese.

Jednoho rána čekal elf schovaný v křoví na svou vyvolenou. Jezerní hladina se rozčeřila, lekníny se rozestoupily a zázračná víla stála před ním. V jejích očích se odrážela modrá jezerní hladina, její zuby se bělaly mezi rudými rty jako bílé lekníny, její vlasy se třpytily jako sluneční paprsky na hladině a její pohled byl pokojný jako jezero samo. Přemožen tou krásou vyskočil elf z houští a dívku objal.

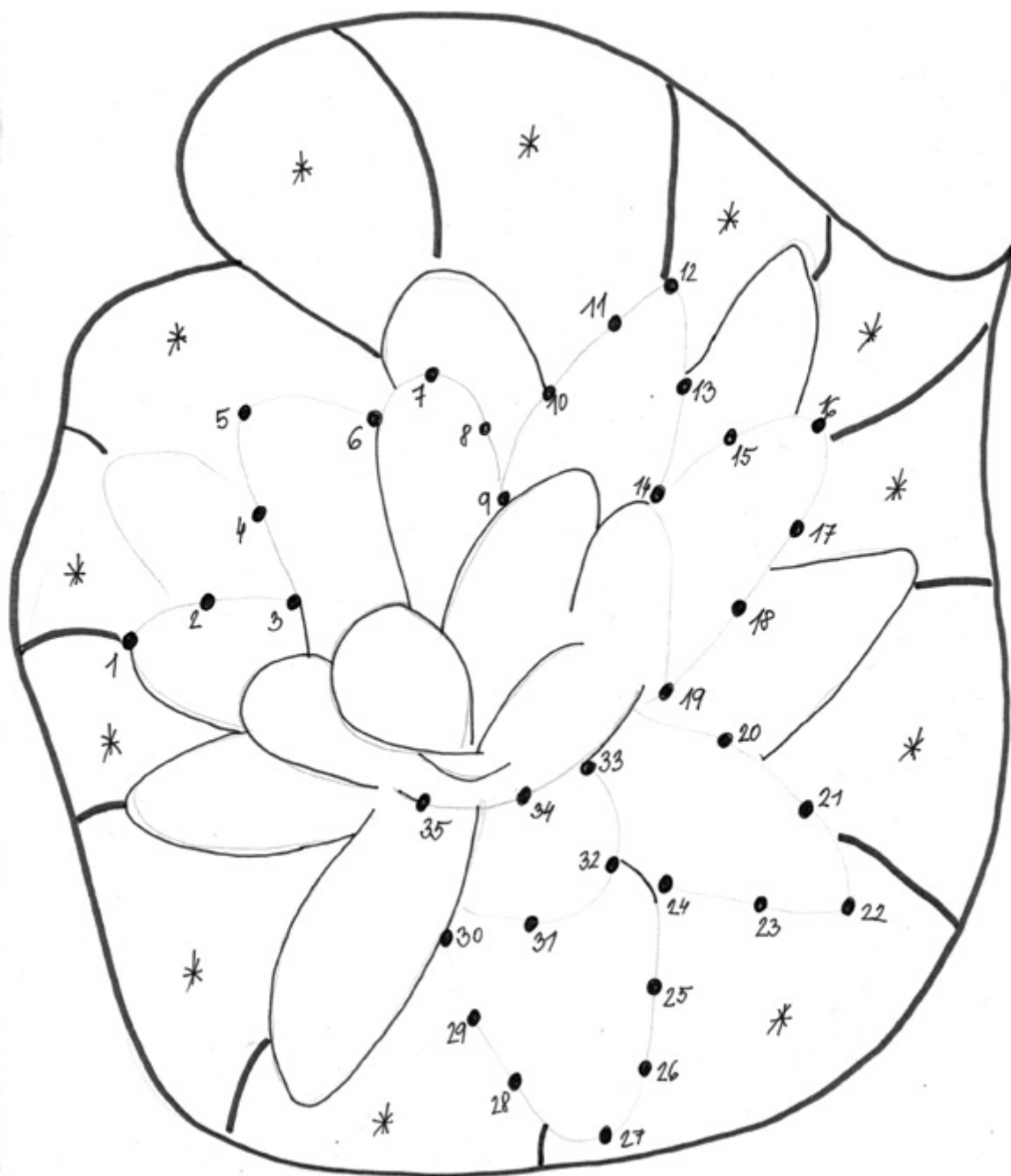
Najednou se ze všech stran přihnaly černé mraky. Rozzuřené vichry se proháněly údolím, běsnící démon hlasitě bouřil mezi vrchy a jezero pokryla černá hrůza. Ohnivě blesky křižovaly temné nebe, hory skučely a země se chvěla pod zdivočelou oblohou. Mohutné skály se valily do údolí a pohřbily jezero i s vílou a elfem.

8. Náповěda pro tajenku: Elf čekal na svou vyvolenou v ...

Pracovní list „Spoj body a vymaluj“

Spoj obrázek podle číselné řady (1-35).

Poté zelenou pastelkou vymaluj plochy s hvězdičkami.

O Mášence z Růžového království (červen, letní květiny)

Markéta Jaklová

Uprostřed hlubokých lesů a skal, které člověk ještě nikdy neprozkoumal, existuje malá země, kde nežijí lidé, nýbrž poníci a koníci všeho druhu. Není to země ani malá, ani velká, ani bohatá, ani chudá. Ale stejně, jako v lidském světě, i tam existuje spousta pravidel a zákonů, jejichž porušení musí být potrestáno.

Náš příběh se odehrává v Růžovém království, které je typické tím, že každý jeho obyvatel musí mít v hřívě zapleteno několik růží. Když je koník ve svém domečku a třeba spí, tak růže kvůli pohodlí mít nemusí, ale jakmile vyjde ven, mezi ostatní koníky a poníky, musí růže v hřívě mít. Ale bohužel, ne každému poníkovi se tato tradice líbí. Mezi takové poníky patří i mlad'oučká Mášenka, která se ráda válí v blátě, neustále někde poskakuje a dovádí, hraje si s ostatními poníky a růže v hřívě jí v její zábavě jednoduše překážejí. Proto se jednoho dne rozhodla, že už se dále podřizovat nebude a růže v hřívě nosit nebude. Jakmile ale bez růží vyšla ze svého domečku, strhl se veliký povyk, vrhlo se na ni několik poníků a Mášenka byla donucena buď růže nosit, a nebo ze svého domečku nevycházet. Mášenka proplakala několik dní a nocí, nechápala, proč musí žít zrovna v Růžovém království, ptala se sama sebe, proč jiná království poníků takové hloupé tradice nemají, jen zrovna to její království ano. Maminka vedle ní seděla, utírala jí slzy, ale ani to Mášence nepomáhalo. Po pár dnech, kdy nabrala nové síly, opět vyšla ze svého domečku bez růží v hřívě. A to se opakovalo po mnoho dní, až už to královna Růžového království nevydržela. Nechala Mášenku odchytit a zavřela ji na dobu neurčitou do vězení, které bylo vybudováno uprostřed silných a obrovských skal, ze kterých nebylo útěku. Mášenčina maminka plakala, chtěla svoji holčičku zpátky, ale královna se nenechala přemluvit. Mášenka opakovaně porušila tradici království a trest se proto nedal odpustit.

Uběhlo několik dní, které Mášenka strávila sama ve skalním vězení. Hodně nad sebou přemýšlela, ale stále byla podvědomě přesvědčená o tom, že žádné hloupé růže nosit nechce. Ale zároveň věděla, že s takovou myšlenkou se z vězení nedostane. Jednoho dne ráno ji vzbudily podivné zvuky, které se ozývaly zvenčí a neustále se přibližovaly. Mášenka poslouchala, co že se to děje, až poznala, že je to něčí veselý smích. Začala volat a ptát se, kdo je to, zprvu jí nikdo neodpovídal, ale po chvíli se dozvěděla, že to jsou poníci z vedlejšího království. Z království, kde žádná hloupá tradice nebyla. Začala poníky prosit, aby ji nějak vysvobodili, ale poníci nevěděli jak. Avšak slíbili, že přivedou pomoc. Vyprávěli jí o silném, udatném, bojovném poníkovi, který se ničeho nebojí, ničeho se nezalekne. Popsali ho jako rytíře, který má velmi statečné srdce. Mášenka jim ale jejich povídání nikterak nevěřila, i když ve skrytu duše doufala, že jí snad někdo opravdu pomůže.

Uběhlo několik dalších dní a Mášenka byla ještě více přesvědčená, že žádná pomoc nedorazí. Už už to chtěla vzdát, když tu najednou uslyšela zvenčí silný hlas, který volal její jméno. I ona začala volat, tak nahlas, jak jen to dovedla. Nemohla uvěřit vlastním uším, když zjistila, že je to onen udatný poník, o kterém jí vyprávěli ti neznámí poníci. Tento poník se jmenoval Cid a byl to syn krále a královny z vedlejšího Duhového království. Slíbil Mášence, že udělá vše pro to, aby jí pomohl. Mášenka vůbec netušila, že Cid o ní slyšel mnoho příběhů a moc se mu líbilo, jaké ona měla odvážné srdce a stála si za tím, co chtěla. Obdivoval ji a hodně mu záleželo na tom, aby Mášenka byla opět volná. Řekl Mášence, že mnoho dní teď uslyší jen tupé zvuky, ale ať se ničeho nebojí. Mášenka mu tedy věřila.

Opět uběhlo několik dní, možná i týdnů, Mášenka zoufale volala Cida, ale kromě hlasitých ran zvenčí nic neslyšela. Navíc ani nevěděla, co je to za rámus, co ho způsobuje, a byla hrozně moc zmatená a smutná.

Jednoho dne, když nastala temná noc a Mášenka uprostřed skal usnula hlubokým spánkem, povedlo se Cidovi k Mášence dostat a vysvobodit ji. A jak to dokázal? Mnoho dní a nocí kopal svými silnými kopyty do stěny skály, až dokázal, že skála povolila a on prokopal do skalního vězení otvor, kterým se akorát protáhla těla poníků. Něžně Mášenku vzbudil z jejího spánku a ještě rozespalou ji odvedl k sobě domů, do Duhového království, kde Mášenka opět usnula. Když se ráno probudila, rychle vyskočila na nohy a zmateně se rozhlížela kolem sebe, vůbec nechápala, co se to stalo, kde se ocitla, ... ? Když uviděla Cida, tak nejprve nevěděla, kdo je to, ale když k ní promluvil, poznala ho po hlase. Cid se jí velmi zalíbil a věděla, že je to poník jejího srdce. Cid to cítil naprosto stejně, vyprávěl Mášence, jak o ní slychal mnoho povídaček, o její odvaze, ale i drzosti – a to se mu na ní nejvíce líbilo.

Za několik dní byla velká svatba, díky níž se Mášenka stala obyvatelkou Duhového království a to znamenalo, že již nikdy nemusela nosit v hřívě zapletené žádné růže.

A jak to vypadalo v Růžovém království? Královna byla velmi rozzlobená, že se Mášence podařilo ze skalního vězení uprchnout, ale tento čin dodal odvahy mnoha dalším poníkům, kteří se ještě donedávna báli prosazovat svoje názory, tito poníci se hromadně vzbouřili, taktéž nechtěli v hřívě nosit nepohodlné růže a společnými silami donutili královnu tuto tradici zrušit. Místo růží v hřívě musel mít každý alespoň jednu sazeničku růží u svého domečku, což nikomu nevadilo a všichni poníci byli od té doby šťastní a spokojení.

3. Náповěda pro tajenku: Poník Cid je z království, které se jmenuje ...

O Mášence z Růžového království

Michael Novotný

V Růžovém království,
velká je sláva,
princezna Mášenka,
dneska se vdává.

Spoj všechny poníky z Růžového království. Vybarvi je růžově.
Ostatní poníky vymaluj modře.

Šneci domácí (červen, poznáváme hmyz)

Alena Peltanová

Do oken tmavého pokoje svítila pouliční lampa. Občas krátce zablikala, jak to tak lampy na rozloučenou dělají a pak zhasla úplně. Už nepatřila k nejmladším, stejně jako oba obyvatelé malého pokoje v podkroví, kde na dřevěném psacím stole, uprostřed prázdných šnečích domečků, ležel kocour a tiše předl. Bílá záře jeho chlupatého těla dopadala na proutěné houpací křeslo, zapomenutou klec na papouška, hromádky starých knížek a nevynechala ani spící hlavu pana Vojena. Bylo už dávno po večeři, ale v pokoji pořád zůstávala vůně melty a rozpečených rohlíků.

Kočka domácí svítí jako žárovka? To je přece holý nesmysl! Kdybyste ale věděli něco víc o našem spícím staříčkém pánovi, už byste se tak nedivili. Je to velký vědec, kapacita přes všechnu zvěř o jedné noze, co nosí domek na zádech. Pan Vojen je malakolog, což zní skoro jako zaklínadlo. A takoví podivíni mají doma vždycky nějakou tu tajnou kouzelnou věc, malý poklad, o kterém zbytek světa nemá ani tušení. Třeba kocouří světlušky.

Zničehonic to pokojem zašustilo jako papírový drak za podzimní fujavice. Šnečí domečky na stole začaly zmateně poskakovat. Bílá záře se teď objevila i kolem vířících lasturek. Kocour nehnutě seděl a stejně jako každý večer tiše pozoroval divoká světýlka. Netrvalo to určitě déle, než co by blecha přeskočila o deset kočičích chlupů dál a víření přestalo jak mávnutím kouzelného vousku.

„Lup“ a po chvilce zase „lup, lup“. Pak další a další a ještě jedno. „Lup, lup, lup“. Jako když jazykem rychle přejedeš po horním patře a pusu máš otevřenou. Z každé ulitky se pomalu ale jistě vysunulo nejdřív jedno tykadlo, pak druhé, vyloupla se malá hlavička a za ní dlouhá noha.

„Zíív.“ Nejvypasenejší tělíčko se našponovalo, až málem vypadlo z ulity.

„Panečku, tady to teda voní!“ Malinkatý šneček čmucha ze všech sil.

„Já mám tak rád meltu. Kocourku, nezbyla ti ještě kapka v hrnečku?“ Celý stůl byl najednou jako živý. Všude se to hemžilo a tichounce zvonilo, to jak se mezi sebou začali vstávající šnekové zdravit: „Brý den“ a „Jak se daří, Vašnosto!“

A do toho šveholícího mumraje zčista jasna spadl Šťovan. Teda, on nespádl úplně sám od sebe. Rozespalí a hladoví šneci se tak mačkali kolem nedopitého hrníčku pana Vojena, až vytlačili velkého spáče Šťovana na samý okraj stolu. Kocour leknutím nadskočil.

„No teda, a máte to. Zpropadeně, takhle tady můžu strašit celou noc!“ Totiž kouzelní kocouří, když se leknou, škytnou a pak se nafouknou. Taková kocouří vzducholod' se pak vydrží vznášet celé hodiny u stropu a nikdo přesně neví, kdy splaskne.

„Homolice, kde je ta holka jedna. Teď ji budeme potřebovat, někdo musí sundat kocoura dolů, jinak máme po večeři“, poznamenal zpod stolu Šťovan, když kontroloval, jestli si při pádu nenakrápl skořápku.

„Hodná holko, Homolice! Haló, haló,“ pištěli zpln svých malinkatých hrdélek nejmenší šnečci a hned několikrát za sebou, aby měli jistotu, že je hodná holka uslyší.

„Hinú, hen sa ukážu, pacholátka moje!“ Zadunělo v šupleti a všechen šnečí ševel utichl.

„Hodná holka hnedle hejbne hrbem!“ A po těch slovech nastalo stoloťresení. To je něco jako zeměťresení, ale místo země se otrásá stůl pana Vojena. Všechny šuplíčky hopkají a ulitky nadskakují.

A najednou světlo. Lampa venku se rozpálila jak reflektor v cirkusové manéži. Na stole, uprostřed té záře... Abrakadabra! Nic. Tak ještě jednou. Simsala Bim! Taky nic! Tak snad, no, snad tedy... Basama-s-Fousama! Ano, ano, teď to funguje! Uprostřed té záře stála krasavice ze všech nejkrásnější, perla východu, Šeherezáda hadr! Uprostřed té záře stála hlavní hrdinka dnešního večera, všemi opěvovaná Hodná Holka Homolice! Aplaus, prosím!

A šneci tleskali tykadly ze všech sil. Šneci totiž nemají ruce, mají jen jednu nohu a tou se tleská špatně. Stejně jako jedna ruka netleská, ani jedna noha toho moc nesvede. Můžete po ní lézt, můžete dupat, skákat, klopýtat, stepovat i kopat. Tleskat s ní však jde jen těžko. Šnecci tak tleskali, až jim oči přecházely (oni šneci mají oči na tykadlech, jak račte vědět). A aby z té podívané taky něco měli, raději tleskat přestávali. Koneckonců na úspěchu celého představení závisela jejich dnešní večere a šneci domácí byli pěkně hladoví.

Krásná Homolice, diva jakou Bollywood dosud nespatriil, vysunula z lasturky své překrásné líčko a sešpulila rudé rty. Přihlížejícím se zatajil dech. Hodná Holka se upřeně zadívala na vznášejícího se kocoura, který sledoval večerní program, pohledem plným obav. Jak ale uviděl našpulenou, bylo mu vše jasné.

„Ne, ne, na to zapomeňte. Splasknu sám, nepotřebuju pomoc. A už vůbec ne...“. Homolice nafoukla tváře.

„Ne, to opravdu není nutné, dejte mi ještě minutku, nejděle!“

„Auuu!“ a bác. Kocour se, jak dlouhý tak široký, rozplácl na koberci před psacím stolem. Ze zadní části mu trčel šíp. Ozval se ohlušující aplaus (někteří šneci při něm téměř oslepli). Homolice se decentně začervenala, šeptla po francouzsku „Madam e mesijé, voalá!“ a s elegantním mlasknutím vtáhla šíp zpátky. Pukrle, zhasnout, konec šou.

Věřte mi, že se kocourovi ani za mák nelíbilo, když se stal doslova terčem večerní zábavy. Mokrát četl, jak jsou šípy Hodných Holek Homolic nebezpečné. Zvláště Homolice - divoženky, které bydlí v teplých vodách cizokrajného Pacifiku, měly své ostny pěkně nabroušené a jedem napuštěné. Kocour ale také

věděl, že čím déle jsou divoženky homolicemi v domácnosti, tím méně jedu na jejich šípech zůstává. A tahle Hodná Holka si už dlouhou řadu let hrála lasturku u topení pana Vojena. Kocour si tedy mohl být jistý, že otrávený jedem není, otrávený z natlučené zadnice ale jistě byl. Kouzelný kocour opravdu není žádný velký sportsmen. Skokům se pokud možno vyhýbá, výšek se bojí a ze vznášení se po leknutí má vždycky hrůzu. A kočičí umění dopadu na všechny čtyři tlapy pořád považuje za pověru. Naštěstí všechno dobře dopadlo, a protože pan Vojen i přes dnešní hlučné představení v šnečím šapitó pořád spal, kocour připravil večeři. Všichni šnekové, od těch nejmenších až po Hodnou Holku, která byla jednoznačně prostorově nejvýraznějším exemplářem celé sbírky, se shromáždili kolem talíře plného melty. Šnečími jazýčky (radulami, jak se odborně říká, co na první pohled vypadají jak rašple nebo dlouhatánská řada miniaturních bagrů), pak začali usrkávat meltu, odvar z kořene čekanky slazený lesním medem. Hladové švitoření nahradilo pokojné pomlaskávání. A za chvíli si nikdo ani nevšiml, že do okna pokoje nakouklo nové ráno.

Noc je pro šneky domácí dnem a den je pro ně noc. Zatímco pan Vojen už od snídaně pilně bádá ve svých starých sbírkách, šneci domácí zmizeli s prvním slunečním paprskem a posledním lokem melty. Jen prázdné lasturky kolem talíře po nich zbyly. O nočním dobrodružství s cirkusovým vystoupením a rozplácnutým kocourem pan Vojen vůbec nevěděl. I když tušil, že se po setmění dějí v jeho pokoji prapodivné věci, večerní klimbání nad knížkou ho vždy bezpečně uspalo a z noční šnečí podívané tak neměl zholá nic.

A jakpak je to u vás? Nemáte náhodou v šuplíku taky nějakého toho šneka domácího? Nevíte? A co takhle ve vaně nebo pod postelí? Ne? Co tedy na balkóně v květináči, u maminky ve skříni nebo v tatínkově náradí? Pořád nic? Nevadí, šnečích ulit je přece všude habaděj. V parku pod drozdími hnízdy leží ulitek, že je jeden za odpoledne nespočítá. Na zahradě hlemýždi okusují salát nebo přespávají s plzáky ve skleníku, v lese si pak pochutnávají na houbách a zimují v listí. Nebo leží v teplém říčním písku, sluní se na pláži u moře. Šneci jsou přece všude. Tak se po nich ráno nezapomeňte podívat. A teď dobrou noc.

9. Nápověda pro tajenku: Správný název šneka je ...

Šneček (červen, poznáváme hmyz)
Hana Doležalová

Pomaličku šneček leze,
(leze po čtyřech + na zádech např. papír)
na zádech si domek veze,
(leze po čtyřech + na zádech např. papír)
leze, leze dolů z meze,
(leze po čtyřech + na zádech např. papír)
už ten domek neuveze.
(zastavit se, hlava „NE“)

Na chvíli se dovnitř schová,
(stočíme se do klubička)
pak poleze zase znova.
(leze po čtyřech + na zádech např. papír)

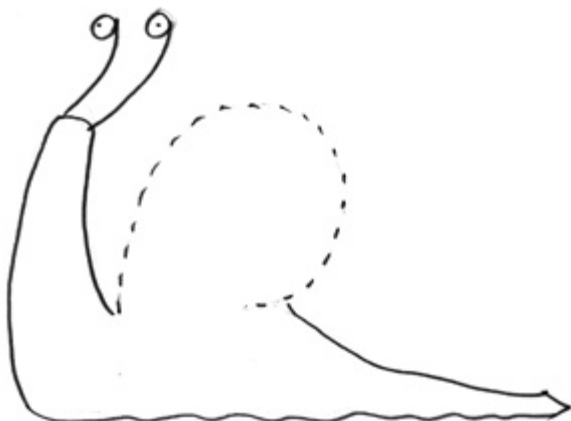
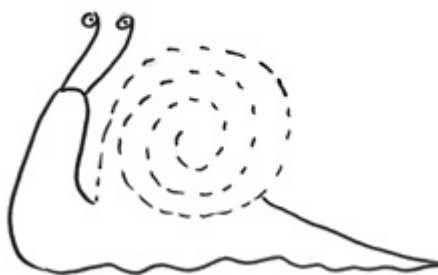
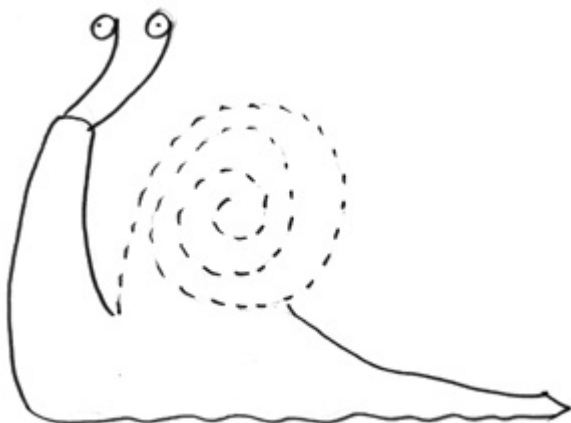
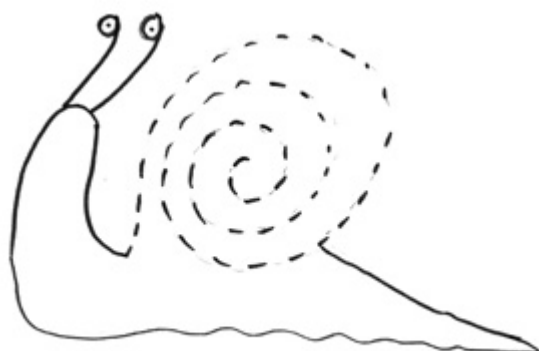
Šneci domácí
Michael Novotný

Šneci, šneci, ti se mají,
vůbec nikam nespěchají.
Mají tempo hlemýždí,
a každý jim ujíždí.

Pracovní list „Porovnej dvojice“

- Řekni, který šnek je menší a který větší?
- Dokresli šnečkům ulity.
Na menšího šnečka použij **zelenou** barvu, na většího **modrou**.
- Víš, jaký je správný název pro šneka? (Hlemýžď Zahradní)

O nafukovacím balonku (červenec, léto)

Bc. Veronika Zajíčková

Do jedné malé vesničky přijely jednoho krásného letního dne kolotoče. „Co na takových kolotočích bývá? Co tam můžeme vidět?“ (děti odpovídají a zároveň některé kolotoče ukazujeme. Houpačka – houpeme se na zádech, řetězový kolotoč – dvojice se chytne za ruce a několikrát se otočí, horská dráha – uděláme hada a jedeme po třídě, v dřepu, ve stoje, nahoru, dolů, atd.)

A kromě těchto kolotočů tam byla také veliká střelnice. (zeptáme se, jestli všechny děti ví, co je to střelnice). A v takové střelnici se dá vyhrát spousta zajímavých věcí. Třeba růžičky – ukazujeme, jak čicháme k růžičce (zkusíme se nadechnout jenom nosem, mít pusinku zavřenou a při výdechu zase používat jen pusinku), pak si můžeme vystřelit také lízátko – všichni lížeme lízátko, nebo bonbon – kdo umí, zkouší střídavě nadouvat jednu a druhou tvář, jakoby cumlal bonbon. Někdo si také vystřelí třeba autíčko – vrčíme, snažíme se co nejvíce rozvíbrovat rty.

Blízko kolotočů byl ale také jeden pán, který prodával balonky. Malé, velké, kulaté, šišaté, jaké kdo chtěl. Jeden balonek byl obzvlášť pěkný. Měl krásnou modrou barvu a byl pěkně kulatý. Také si s ním dal pán práci, aby ho pořádně nafouknul, zkusíme si to taky – všichni se snažíme pořádně foukat (dbáme na to, aby děti pěkně špulily rty). Když už se zdál pánovi dostatečně nafouknutý, zavázal ho provázkem, aby vzduch neunikl a připevnil ho k ostatním balonkům. Modrý balonek se pohupoval ve větru a byl hrdý na to, že je takový pěkně kulatoučký a že si ho všichni prohlíží. Nemohl se dočkat, až si ho některé dítě koupí. Báł se, aby ho některý z větších balonků nezakryl a tak se snažil dostat se výš a výš a ještě se trochu nafouknout – pomalu nadouváme tváře, co nejvíc to jde, přitom si stoupáme a zvedáme ruce. Jenže, co se nestalo – jak se tak ten modrý balonek snažil dostat co nejvýš a být co největší a nejkulatější – najednou se přefouknul – a prasknul! – všichni se syčením vypustíme vzduch z tvářiček a sedneme/lehne si zpět na zem.

Z krásného modrého balonku tak zbyl jen kousek modré gumy, který teď smutně ležel na zemi.

Pohádka nemá sice dobrý konec, můžeme ho ale využít k „ponaučení“. Ptáme se dětí, co si o tom myslí, když se snaží být někdo co největší a nejkrásnější, aby byl hodně vidět, jako ten modrý balonek v pohádce...

Pohádka může posloužit zejména při skupinové logopedické terapii v logopedických třídách. Samozřejmě se ale dají využít i s dětmi v běžné mateřské škole. Děti se u nich protáhnou, procvičí jak hrubou, tak i jemnou motoriku. Zejména se ale snaží rozvíjet oromotoriku, regulaci výdechového proudu a obecně mimiku obličejových svalů. K pohádce je také tématický obrázek na vymalování a jednoduché grafomotorické cvičení.

Balón (červenec, léto) dechové cvičení

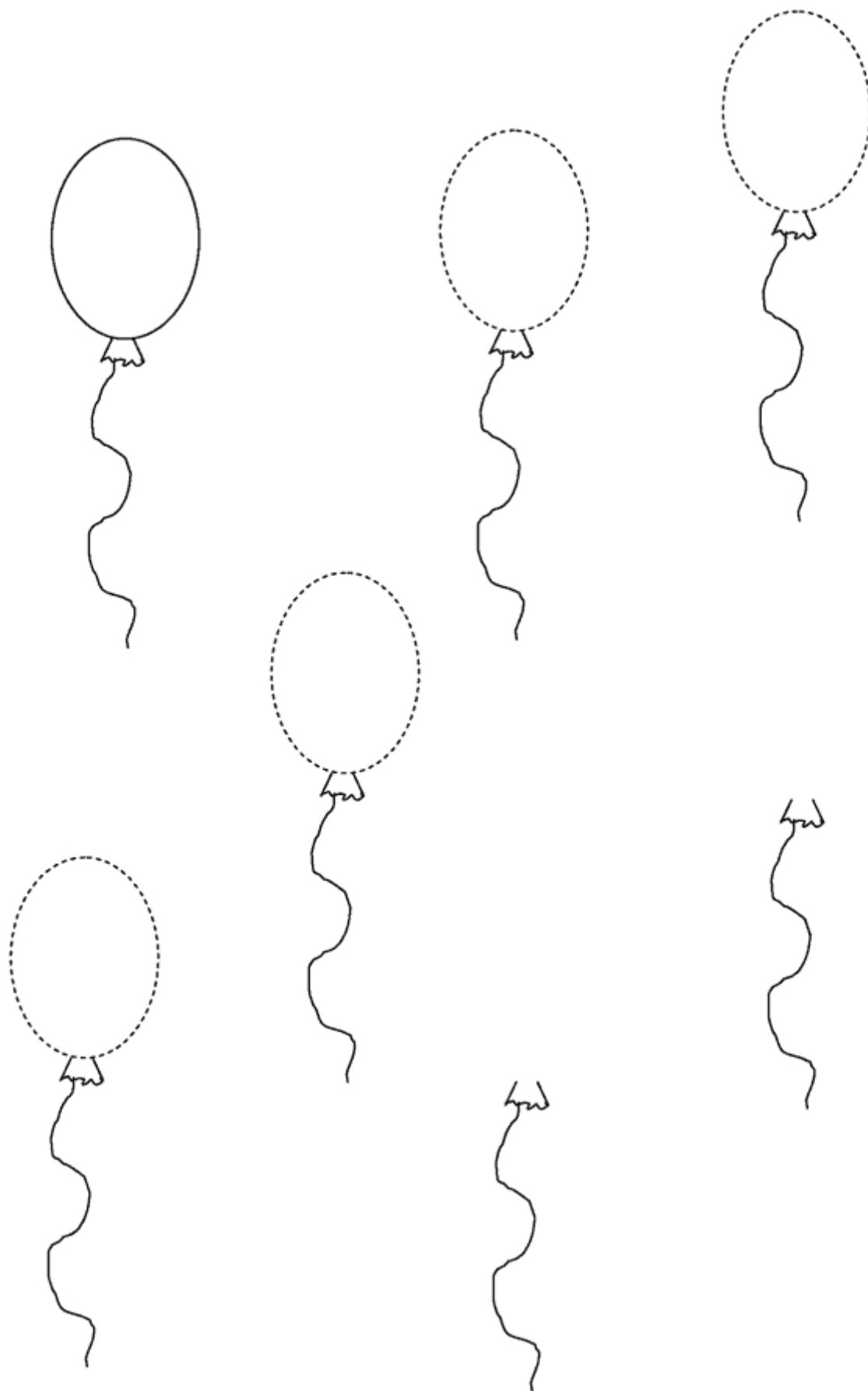
Hana Doležalová

Dneska líní nebudeme,
balónek si nafoukneme,
nádech nosem, výdech ústy,
balón přidržují prsty.

Ještě párkrát zopakovat (opakujeme nádech a výdech)
a umíme nafukovat,
a až balón nafoukneme,
provázkem ho zavážeme.

Můžeme využít před zpíváním, lze použít balónky.

Obtáhni obrysy balonků různými barvami.

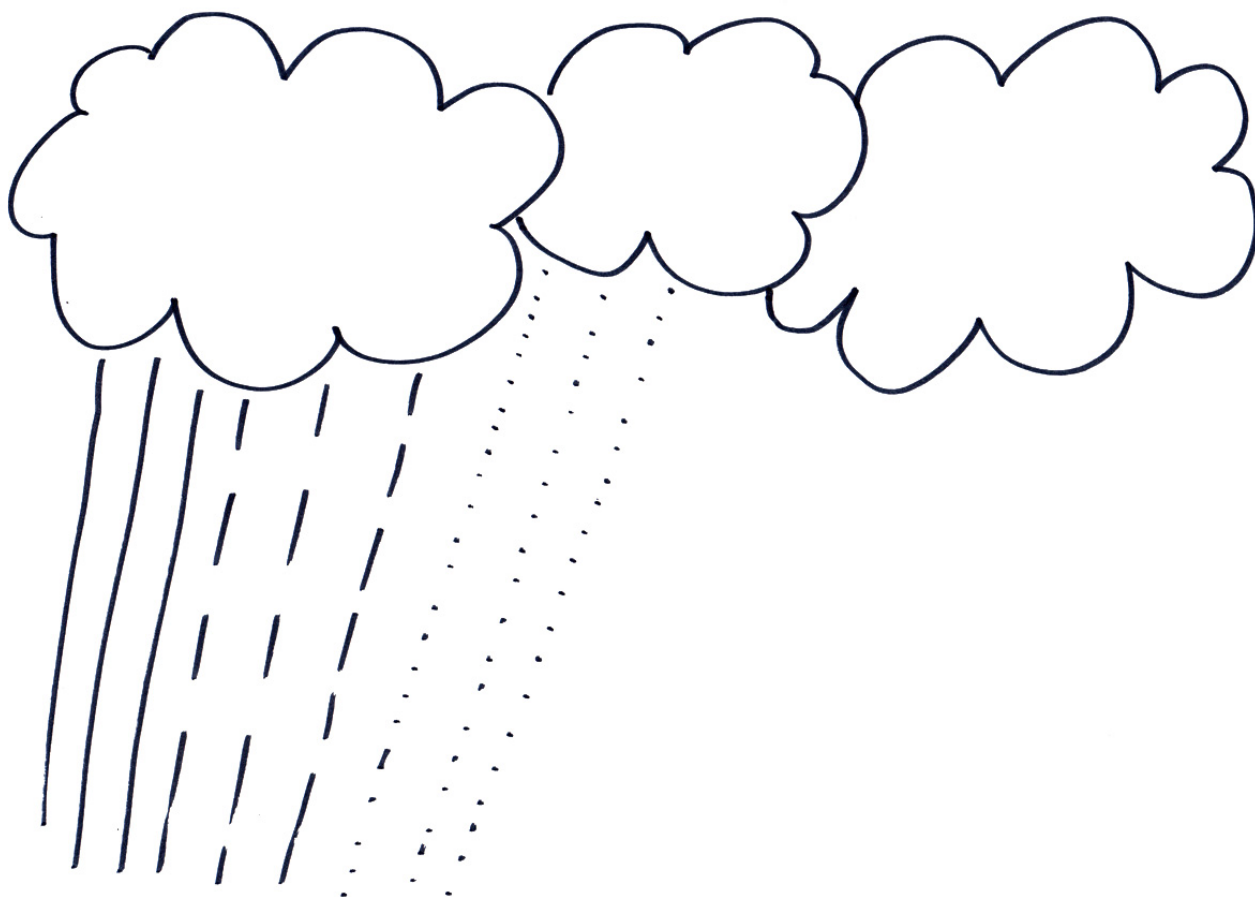

O sluníčku (srpen, počasí, sluníčko)

Marie Černochová

Byl horký letní den. Sluníčko na obloze svítilo a hřálo. Své horké paprsky vysílalo dolů na zem, na stromy, květiny, zahrady, louky, pole, lesy, rybníky, řeky, moře a jezera. Dívalo se dolů a starostlivě zahřívalo zem a nořilo své paprsky do vodních hladin, korun stromů, polí a zahrad, odkud jako dlouhým stéblem vysávalo kapky vody a v podobě malých kapiček páry je rozfoukávalo po čisté obloze.

Najednou zafoukal zlehounka větřík a malé kapičky páry se začaly shlukovat do bílých obláčků. Obláčky pluly po obloze jeden za druhým a přibližovaly se k sobě tak, až se spojily v jeden velký mrak. Větřík se změnil v silnější a rychlejší vítr, jehož starostí a úkolem bylo na obloze najít ještě jeden velký mrak. A tak začal zběsile po obloze proudit. Létal, svištěl, honil mraky na potměšlé obloze a černé mraky již přikryly sluníčko. Vítr foukal i na zem, až se ohýbaly větve stromů. Konečně se mu podařilo najít druhý velký černý mrak a s oběma si začal hrát. Roztočil se na obloze tak, až se srazily ! Vyskočil blesk, bylo slyšet velkou hromovou ránu a byla bouřka. Začal z mraků na zem padat déšť po velkých kapkách. Vtom se mezi mraky protlačily dlouhé sluneční paprsky, posvítily si na padající kapky deště a na obloze se ukázala barevná duha. Chvilí zdobila oblohu a jakmile přestalo pršet, ztratila se právě tak, jako ty černé dešťové mraky. Sluníčko na obloze zase svítilo a hřálo.

Pracovní list „Dokresli jak prší z mráčku“

POHÁDKOVÝ KVÍZ

Patricie Prokšová

1. Obušku, z pytle... a) huš b) ven c) pryč
2. Honza málem... a) králem b) ševcem c) bubeníkem
3. Jak se budí... a) medvědi b) trpaslíci c) princezny
4. Hrátky s... a) zvířátky b) kašpárkem c) čertem
5. Za humny je... a) drak b) Večerníček c) obr

6. Šíleně smutná... a) žába b) princezna c) kuchtička
7. Arabela se provdala za... a) Honzu Nováka b) Petra Majera c) Jirku Bajera
8. Petr Majer měl mladšího brášku. Ten měl kamarádku. Jak se oba jmenovali?
Napovím, že stejnou dvojici známe z pohádky o perníkové chaloupce.
a) Jája a Pája b) Honzík a Evička c) Honzík a Mařenka
9. Jak se jmenoval sourozenec Arabely?
a) princezna Xenie b) princ Vilibald c) Rumburak
10. S kým se měl původně princ Vilibald oženit?
a) se Zlatovláskou b) se Šípkovou Růženkou c) se Sněhurkou

11. Jak se jmenoval pesek Majerových?
a) Pajda b) Šmajda c) Ťapka
12. Pes Pajda byl... a) kokršpaněl b) jezevčík c) pudl
13. Princové jsou... a) stateční b) na draka c) daleko
14. Jezerní... a) královna b) víla c) rybka
15. Létající... a) balón b) zámek c) Čestmír

16. O princezně, která... a) ráčkovala b) kulhala c) koktala
17. Třetí... a) polibek b) princ c) splněný úkol
18. S čerty nejsou... a) kšefty b) žerty c) koláče
19. O princezně Jasněnce a létajícím...
a) talíři b) drakovi c) ševci
20. Jak se v pohádce Arabela jmenoval vládce světa pohádek pro dospělé?
a) Frankenstein b) Fantomas c) Golem

21. Žabí... a) princ b) král c) trest
22. Z pekla... a) štěstí b) smůla c) trápení
23. Tři oříšky pro... a) veverku b) čiperku c) Popelku
24. Princ a... a) slunečnice b) Večernice c) beranice
25. Byl jednou jeden... a) princ b) král c) tulák

26. Princezna... a) Koloběžka I. b) Tříkolka I. c) Automobilka II.
27. Tři... a) Starci b) Kmeti c) Veteráni
28. Kubula a... a) Karel Kaligula b) Kryštof Kolumbus c) Kuba Kubikula
29. Jů a... a) Jé b) Hele c) Kuk
30. Které zvířátko snilo o kalhotkách s kapsami?
a) pesek b) kočička c) krteček

Správné odpovědi k pohádkovému kvízu:

1	B
2	A
3	C
4	C
5	A

6	B
7	B
8	C
9	A
10	B

11	A
12	B
13	B
14	A
15	C

16	A
17	B
18	B
19	C
20	B

21	A
22	A
23	C
24	B
25	B

26	A
27	C
28	C
29	B
30	C

Omalovánka „židle“

Vybarvi židli podle vlastní fantazie.
Dítě sedí na sedáku [BabySmart](#),
poznáš jakou má barvu?

Děkujeme partnerům pohádkové soutěže, kteří podporují rozvoj a vzdělávání dětí.

První kolo, které si zamilují
dětí i jejich rodiče!

Internetové knihkupectví
Nakladatelství Fragment

Učební systém
pro předškoláky a školáky

Kdo si hraje ... učí se!
Originální hračky od dovozce!

Knihy, které mají duši

Zábava i poučení
s knížkami od Grady

Děkujeme mediálním partnerům, kteří podporují rozvoj a vzdělávání dětí.

Praktický průvodce
moderních rodičů

Vše pro mateřské školy
na jednom místě

Startovací plocha
pro budoucí spisovatele

Časopis pro malé i větší

Výtvary.cz

O dětech a jejich výchově

fotografie, inspirace
a náměty na kreativní tvoření

Redakce magazínu Předškoláci.cz

Veronika Baudyšová
veronika@predskolaci.cz

učitelka
MŠ Radova, Olomouc

Mgr. Marie Balcárková (Černochová)
marie@predskolaci.cz

učitelka
MŠ a ZŠ Slavonín, Olomouc

Michael Novotný
michael@predskolaci.cz

učitel
MŠ, Chomutov

Hana Doležalová
hana@predskolaci.cz

vedoucí učitelka
MŠ Psáry – Dolní Jirčany

Adéla Fáková-Hronková
adela@predskolaci.cz

ilustrátorka
(přední strana)

Vytvořeno pro pedagogický internetový magazín **Předškoláci.cz** ISSN 1804-3615
60 stran, Olomouc

Povoleno je kopírování, sdílení a volné šíření, ... pro nekomerční účely.

e-knihu **Pohádky** můžete stahovat

na adrese: www.predskolaci.cz (menu Obsah -> Ke stažení)

Facebook: www.facebook.com/predskolaci.cz

Chcete i Vy přispívat články do magazínu Předškoláci.cz ? Napište nám na info@predskolaci.cz
Rádi uveřejníme Vaše autorské básničky, hry, omalovánky, písničky, pohádky, tvoření, ...

Stále hledáme nové autory a redaktory pro magazíny:

www.MojeBrisko.cz (o těhotenství a mateřství)

www.NaseBatole.cz (o dětech do 3 let)

www.Predskolaci.cz (rozvoj a výchova dětí)

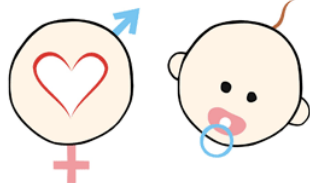
www.Skolaci.com (pro rodiče a děti školou povinné)

www.UzTamBudeme.cz (cestování a turistika)

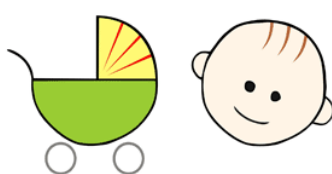
www.Vytvory.cz (hobby, kreativní tvoření)

Právě Vy tvoříte obsah webů. Informujte své přátele o možnosti této spolupráce!

MojeBříško.cz

NašeBatole.cz

Předškoláci.cz

